el pèsol negre

Publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

GRATIS
6000 exemplars
II època núm 24
Octubre-novembre 2005

Desallotjaments i noves okupacions a Manresa

Na Bastardes serà desallotjada el dia 22 de novembre. D'altra banda, també a Manresa, ha estat okupada una antiga fàbrica que serà la seu dels sindicats de la CNT /pàg 3-4

▶Bages

Fenoy: Roma no paga a traïdors /pàg 17

El trepa Josep Maria Fenoy ha sigut cessat de la direcció de les mines de Sallent i Súria. El nou directiu que el substitueix és Luís Gasa que ve de tancar Miniwat

▶Berguedà

Ajuntament de Berga: cinisme a cop de civisme /pàg 6

Retallada de llibertats, control social i abús d'autoritat sota la disfressa del civisme i la seguretat.

▶Arreu

La lluita contra les línees de molta alta tensió: en defensa del territori /pàg 15

Murs i morts a l'estret: les nostres vergonyes a la vista /pàg 10

Estats espanyol i marroqui fan la feina bruta a l'Europa-fortalesa.

dossier Central

PRESONS DE MENORS

Berga reclama justícia, no institucional sinó social

Les úniques mesures que es proposen són de caràcter policíac i això, a algunes, ens mereix molt poca confiança. Els Mossos d'Esquadra no paren de fer-se propaganda amb la complicitat de les institucions i algunes entitats (fins hi tot entren armats a les escoles!).

S'està obviant un dels principals problemes: la violència institucional i els abusos de poder que els Mossos han protagonitzat tant sovint a Berga (especialment els del novembre d'ara fa un any).

Hem sabut del discret relleu o premi del cap de Mossos d'Esquadra de Berga Marc Fornas (ara està com a cap de la comissaria de Sarrià-Sant Gervasi), així com la incorporació del cap de la Policia Local que afirmava que Berga havia estat manipulada per una minoria (és que som rucs i ells és molt espavilat). Mentrestant, la veu del poble segueix reclamant Justícia, no institucional sinó social.

Ni oblit ni perdó

CONCERT per l'autogestió de la informació

12 de novembre a les 23 H al local de l'assemblea de joves de Sallent

Qui sap què ens depararà el futur. Tenim un estatut que, no en tinguem cap dubte, acabarà amb l'explotació de l'home per l'home, alliberarà les cultures oprimides de la corda de l'imperialisme capitalistaespanyol i finalment transformarà aquesta repugnant cultura del consum en una nova cultura emancipadora: arriba el feliç estatut, per lluitar contra la dominació a la que es veuen sotmeses el comú de les persones de la nostra nació.

Malgrat l'optimisme amb el que neixen tots els projectes (o no), altres persones només veiem "passillisme", comptes bancaris esperançats pels pactes a cases privades al voltant d'una bona truita (segons diuen els mitjans d'informació; perquè veiem com de l'Estatut tan sols ens expliquen el culebró d'un pícnic entre polítics). El president es frega les mans: finalment serà algú. En Mas es frega les butxaques: de nou els comptes bancaris porten bons auguris; en Carod es frega les urnes: aquest cop no desapareixen. En quant al pobre (és un dir, és clar) d'Iniciativa, encara lluita per alguna cosa ("Conseller de Relacions Institucionals"; s'ha de veure com ha acabat el pitjor del Comunisme! Si Marx aixequés el cap...).

En definitiva això és per nosaltres l'Estatut: trapis i intercanvis de xecs entre l'oligarquia "divine". Parlen de política en serio però nosaltres sentim el brogit de les seves entitats bancàries. Vaja, com sempre.

Per altra banda, i malgrat l'Estatut, la misèria social creix lluny dels parlaments, els famolencs es deixen la pell en una reixa cada dia més alta; els menors de les classes marginades es deixen la pell en murs cada cop més alts. I sempre els mateixos posaran els morts, suportaran les càrregues i pagaran els plats. I la única solució que té la nostra classe política pels mals endèmics de la nostra societat són més tanques, més murs, més reixes. En el fons l'Estatut s'edifica, casualment, rere un intens esforç per implantar més presons i desplegar els Mossos d'Esquadra de joguina. Allò que els mossos ignoren és que no són el nostre enemic, encara que ells no entenguin res d'aquest tinglado i ens tractin com a tal, cecs com són: només marionetes, peons, peces que són dirigides al gust d'una classe dominant que també a ells els domina: el mercenari és el pitjor dels titelles, perquè ha posat preu a la seva dignitat. La vanitat és la filla de la ignorància, senyors policies.

Però la seva alienació ha arribat a cotes inestimables: acaben servint al sistema que els sotmet, sense saber tan sols que són ells els sotmesos, malgrat la seva desorbitada nòmina. Mataran i moriran pels seus amos, com a gossos que són. I nosaltres encara desitgem saber si són darrera o no del cas Isanta, però això sempre ho intuirem i mai ho sabrem: raó d'estat incipient; mala flaire d'un estatut encara naixent.

Mentrestant, que res essencial canvii: amb o sense estatut, el desallotjament de Na Bastardes seguirà endavant per perseverar en la seva estratègia lliberticida, l'estratègia de totes calladetes i a comprar que són dos dies, que el Nadal es vestirà un altre cop dels colors de la Coca Cola i arribaran les rebaixes d'hivern. El món podria parar de girar, però la població ha de seguir consumint: el món podria deixar de girar però el sistema capitalista i la societat de mercat no ho ha de fer. Això és el que desitgen, volen i imposen, amb lògiques de clausura subtils i no tan subtils, els tecnòcrates i capitalistes de totes les Espanyes.

Nosaltres, tot i això, seguim anclats en la nostra cultura de la resistència: sorpresos que encara ens sorprenguin els llibres d'en Kropotkin o n'Engels. Esperem que un dia canviem la música, en efecte, que un dia puguem deixar la trista cultura de la resistència per construir alguna cosa, donar-nos un respir amb alegres avenços reals en qüestions socials, després de tantes agressions, presons, pallisses i assassinats, esperem que un dia arribin nous instruments, nous músics, perquè la veritat, aquest món cada dia fa més pena, la ràbia cada dia més pal i la angoixa cada cop es fa més gran.

I recorda...

Edita: Col·lectiu Pèsol Negre. *El Pèsol Negre* no és el portaveu de cap associació ni entitat. El col·lectiu Pèsol Negre és obert i canviant i no representa a ningú, solament a qui en forma part a cada moment. D'altra banda, com a col·lectiu només intentem assumir l'editorial i les grans línies de la publicació, la resta de textos són responsabilitat dels irresponsables dels seus autors. A qui li piqui que es rasqui.

Tancament d'aquesta edició: **02/11/2005**

En aquest *Pèsol Negre* han participat:

Joven Deiker, Cirne, Pep i tu, Un bastard, Assamblea CSO Valldaura, CNT Manresa, Un, Domund 2005, Chico Buarque, Quercux ilex, Koordinadora d'Osona contra la tortura i l'explotació laboral, Blanka, El mur, Col·lectiu Txinorris, un educador, Joan de Serrallonga, Pelussa, barcelona.indymedia.org, Silvinita, Miliciano del comando pelayo, Atn-nu, Hiram Gascoine, Gbx, Barrikada, Milicianu, Boicot preventiu, La pantera negre, Faust, i Secció Sindical CGT-correus Manresa.

Atenció: Aquesta revista la fem entre totes i tots i per això és important que ens feu arribar els vostres articles de denuncia, pensaments, poemes, etcètera.

pàgina web!

www.pesolnegre.tk

e-mail

pesolnegre@berguedallibertari.org

Sumari

Pàgina 3: Volen desallotjar Na Bastardes el 22 de novembre!

Pàgina 4: La CNT torna a Manresa.
·Demanen 3 anys i 6 mesos de presó per un jove manresà
·Mossos dissidents.

Pàgina 5: Els carrers de Berga
·Aunque no quieras (poema)

Pàgina 6: L'ajuntament i l'home del sac

Pàgina 7: Reterritorialización ya

Pàgina 8: Detecció d'interessos israelians al Bages i el Berguedà

Pàgina 9: Crònica des d'Amsterdam
·Emergència de cultura

Pàgina 10: El nostre mur de la vergonya

Pàgina 11: **Dossier central**: Presons de menors. Menors lleis i presons

Pàgina 13: Los CRAE en nuestra realidad social desde la mirada crítica

Pàgina 15: Parlament d'en Joan de Serrallonga contra la MAT

Pàgina 16: ALICIA en el món de les misèries
·Suspensión de la huelga de hambre de los presos saharauis

Pàgina 17: Fenoy se ha caido de la parra
·Breus

Pàgina 18: Canvi de noms de municipis durant la revolució espanyola

Pàgina 19: Un día cualquiera

Pàgina 20: Una visió anarquista sobre les olors

Pàgina 21: Aguait amb als abusos de poder

Pàgina 22: Ressenyes, agenda i poesia

Pàgina 24: La fem petar amb Josep Simón

Directori

*BERGA: **Ateneu Llibertari del Berguedà**: c/ Pinsania núm. 7 bxos, Berga 08600. Adreça electrònica: alliberga@hotmail.com i ateneullibertari@berguedallibertari.org **Associació Cultural Columna Terra i Llibertat** (col·lectiu difusor del pensament i la pràctica anarquistes): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: actll@berguedallibertari.org www.berguedallibertari.org (Portal llibertari del Berguedà on trobareu les pàgines web dels col·lectius llibertaris berguedans). **Centre d'Estudis Josep Ester Borràs** (centre de documentació, recerca i difusió de la història social de la comarca): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: cejeb@berguedallibertari.org **Pèsol Negre** (publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener): pesolnegre@berguedallibertari.org *GIRONELLA: **Associació Cultural La Fona**. *MANRESA: **CGT** (anarcosindicat): c/ Circunvalació núm. 77, 2on, 08240 - Manresa (Barcelona). Telf. : 93 874 72 60 - Fax : 93 874 75 59. Adreça electrònica: manre@cgt.es **Coordinadora antirepressiva de Manresa**: http://www.nodo50.org/cam/ (en construcció) **Na Bastardes** (centre social okupat): c/ Bastardes núm. 13, Manresa. *MONISTROL DE MONTSERRAT: **CNT-AIT** (anarcosindicat): c/ Sant Pere núm. 35, 08691 Monistrol de Montserrat. Adreça electrònica: cnt_ait_monistrol@yahoo.es. *NAVARCLES: **Cal Carrasclet:** carrasclet@gmail.com. **Masia okupada Ca n'Escaiola:** canescaiola@gmail.com. *OLVAN: **Ateneu Popular Olvanès** *SALLENT: **Amics d'Agustín Rueda** Adressa electrònica: amicsagustin@berguedallibertari.org, **CGT** (anarcosindicat): c/ Clos núm. 5, 08650 - Sallent (Barcelona). Telf. : 93 837 07 24 - Fax : 93 820 63 61. Adreça electrònica: sallent@cgt.es. Pàgina Web: http://www.cgt.es/sallent *SÚRIA: **L'Alternativa** (col·lectiu polític): c/ Magí Fàbrega, 3, 2n, 08260 Súria. Telf. 93 869 64 26. Pàgina web: www.surialternat.tk Adreça electrònica: surialternat@latinmail.com

Volen desallotjar Na Bastardes el 22-N!

Després de més de tres anys i mig de funcionament el CSO Na Bastardes ja té data de desallotjament: el 22-N. Una altra vegada, la justícia dóna la raó als nous propietaris especuladors, que ja tenen permís d'enderroc i d'obres, després de set anys de compravendes entre immobiliàries i empreses constructores, que han fet doblar el preu de la casa inflant la bombolla immobiliària

Manresa, octubre 2005

Un Bastard

L'Antiga Casa de Na Bastardes va ser construïda el 1854 al bell mig del Barri Antic, a la zona corresponent a l'antiga ciutat medieval de Manresa, a la confluència entre els carrers Fontanet i el carrer i la baixada que porten el mateix nom de la casa: Na Bastardes. Al llarg de la seva història les seves parets han estat testimoni del trànsit de la ciutat agrària a la ciutat industrial, així com de tots els canvis polítics, socials, econòmics i culturals dels convulsos segles XIX, XX i principis del XXI. Fins i tot durant la dictadura franquista va veure com el carrer que donava nom a la casa canviava de nom per dir-se "Calle de las Vestales", un nom més políticament correcte referent a les divinitats de l'antiga religió romana garants de la virginitat que vetllaven el foc de les cases. Toponímies apart, però, durant aquests més de cent cinquanta anys de vida entre altres coses la casa ha fet la funció de residència burgesa, discoteca (la primera de Manresa, per cert) o autoescola, però ja a la dècada dels noranta va quedar abandonada per convertir-se en un cau de merda i un mer tros de terreny, a mans de les immobiliàries i les empreses constructores, amb el qual especular.

◣Na Bastardes ha convocat una concentració davant de la casa el mateix dia a partir de les 8:00 del matí per tal d'evitar-lo i una cercavila de protesta el dissabte de la mateixa setmana que es produeixi el desallotjament (18:00h a Sant Domènec), entre altres accions de protesta.

▲ ***Centre social okupat Na Bastardes.***
▼ ***Cartell de la campanya en contra del desallotjament.***

És en aquest context quan el 18 de maig del 2002 un grup de joves vam decidir okupar l'immoble amb l'objectiu de construir-hi un centre social. Vam netejar la casa, la vam rehabilitar parcialment i vam redistrubuir-ne els espais, mentre començàvem amb la programació de tota mena d'activitats i iniciàvem el nostre particular camí de lluita que fins avui ha durat més de tres anys i mig. Durant aquest temps, amb Na Bastardes en funcionament com a centre social okupat i autogestionat han sorgit tota mena d'iniciatives relacionades amb temàtiques anticapitalistes, antirepressives, sobre la memòria històrica, l'especulació o la cultura popular, per citar alguns exemples, i també se n'han recolzat moltes altres. Paral·lelament a tota aquesta activitat, però, ens hem vist immersos en un llarg procés judicial amb diferents fases, però també amb diferents propietaris especuladors al banc dels demandants. I és que Na Bastardes ha vist com la casa es venia com a mínim dues vegades, amb nosaltres a dins, un procés també llarg i complex que intentarem esbossar a continuació.

Per resseguir la història d'especulació de la qual ha estat víctima el que és l'actual CSO Na Bastardes no ens hem de remuntar pas massa enrera, només fins el 1998. Aquest és l'any en què les germanes Carrera Señal, propietàries de la finca per herència familiar, venen la casa, ja buida i abandonada, a l'empresa de promocions immobiliàries Cypsele Promocions S.L., amb seu a Palafrugell, per la quantitat de 13 milions de les antigues pessetes. A partir d'aquest moment i fins l'actualitat la casa entrarà en un procés de compravenda frenètic a mans d'empreses constructores i immobiliàries que farà augmentar-ne el preu significativament, immersa en un procés especulatiu que no s'ha aturat ni a partir del maig del 2002, quan l'espai va ser okupat.

A l'abril del 2000, Cypsele Promocions S.L. tornarà a vendre la casa, en aquest cas a Mas San Modesto Construcciones SL, una empresa de Sant Adrià del Besós propietat d'un individu engominat a mig camí entre mafiós i actor de tercera fila. El preu a pagar aleshores és d'uns 19 milions de pessetes i el nou propietari l'adquireix mitjançant un préstec a Caixa Laietana, que al maig del 2003 li embargarà la casa per impagament, ja amb el CSO Na Bastardes en ple funcionament. Finalment però, el senyors de Mas San Modesto troben una solució ben original per cancel·lar aquest embargament: tornar a vendre la casa, com no, però en aquest cas amb una denúncia per usurpació arxivada i uns quants okupes a dins.

Així doncs, els nous afortunats des de l'octubre del 2003 són els senyors de l'empresa barcelonina Comerium S.L., que compra tot el pack per 132.200 euros (uns 22,2 milions de pessetes), encarint de nou el preu del de la casa. Els nous propietaris especuladors, al mateix temps, mouen fils per desnonar-nos per falta de pagament en un judici on, per raons de paperassa, s'obliden d'adjuntar el títol de la propietat en el dossier d'instrucció. Al jutge, doncs, no li queda més remei que desestimar la demanda i els senyors de Comèrium recorren la sentència al tribunal superior directe, que els acabarà donant la raó durant el mes d'abril del 2005. Però aquesta petita història d'especulació no acaba pas aquí: els senyors de Comèrium, dos mesos més tard, tornaran a vendre la casa a una nova empresa de serveis immobiliaris, en aquest cas Autocarta S.L., que adquireixen Na Bastardes amb la qüestió judicial encaminada i amb permís d'enderroc i d'obres immediat, per una quantitat que desconeixem però que de ben segur supera amb escreix l'anterior.

El balanç final, doncs, és clarissim: estem parlant de quatre vendes, com a mínim, en un període de temps de set anys, dues de les quals s'han produït amb el CSO Na Bastardes en funcionament; el preu de la casa, a més, com a mínim s'ha doblat respecte la primera compravenda. I no és que Na Bastardes sigui un exemple aïllat, sinó un entre tants. Aquesta és la tendència marcada per l'urbanisme neoliberal, fruit de l'aliança entre les administracions públiques i el capital privat que continua dia a dia enriquint els que ja són prou rics, sotmet a la població a l'aïllament i mercantilitza les nostres vides. I és per això que okupem espais, perquè no estem disposats a tancar els ulls davant d'una situació tan insostenible.

Com és sabut, a dia d'avui ja se'ns ha comunicat la data del desallotjament: el 22 de novembre. Na Bastardes ha convocat una concentració davant de la casa el mateix dia a partir de les 8:00 del matí per tal d'evitar-lo i una cercavila de protesta el dissabte de la mateixa setmana que es produeixi el desallotjament (18:00h a Sant Domènec), entre altres accions de protesta. No hi falteu!

La CNT torna a Manresa

Una nova okupació a Manresa dona vida a una fàbrica abandonada i en desús des de fa molts anys. La finalitat a banda de denunciar l'especulació ferotge a la que estan subjectes els immobles, es la de crear la CNT de Manresa i un centre social obert a tothom.

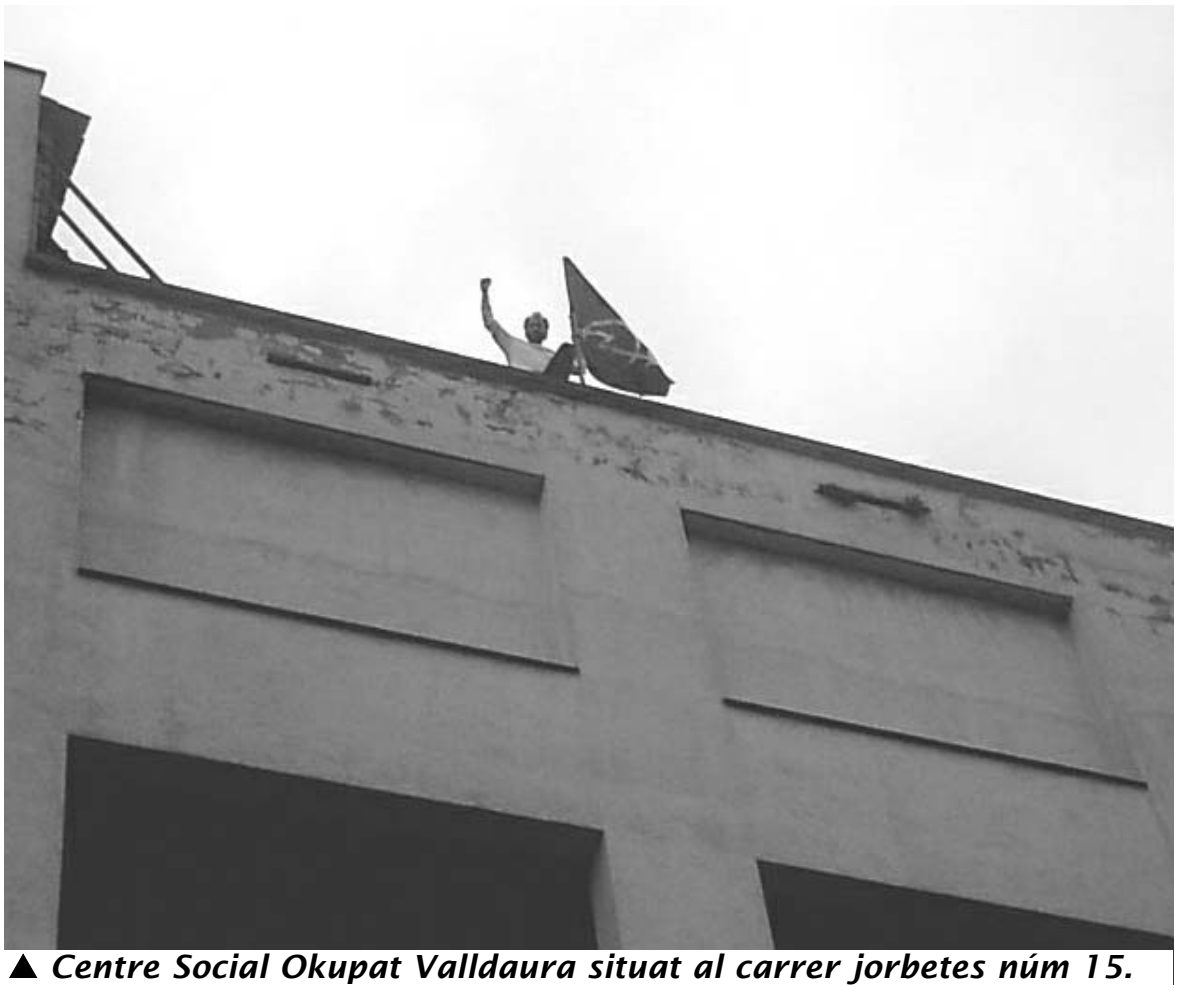

▲ *Centre Social Okupat Valldaura situat al carrer jorbetes núm 15.*

Manresa, 15-10-2005
Assemblea CSO Valldaura / CNT Manresa

Fa temps que a Manresa veiem la mancança d'un sindicat on poder unir-nos tots els/les treballadors/es per fer front a la precarietat a la que estem sotmesos/es. Dia a dia en els nostres llocs de treball, amb contractes "basura", sous irrisoris, amenaces constants de deslocalitzacions i un llarg etc.

Veient els preus desorbitats que creixen a ritme insostenible, dels locals, pisos, etc. Hem decidit okupar una antiga fàbrica química tancada fa desenes de anys. La fàbrica en qüestió es " TEQUISUR ", situada al C/ Jorbetes Núm. 15 (Barri de Valldaura). L'edifici consta de cinc plantes a on hi construirem la federació local de la Confederació Nacional del Treball (CNT), i un Centre Social Okupat (CSO) per realitzar múltiples activitats destinades a tots el públics, dels més petits als més grans.

La CNT és l'únic sindicat lliure d'España. No rebem subvencions de ningú, ni cobrem per les tasques que realitzem en el sindicat, assegurant així la nostra integritat moral i la garantia de que no ens vendrem ni a la patronal ni al govern, com passa amb la resta de sindicats.

◣El CSO serà un espai on portarem a terme moltes activitats, on podem fer xerrades, dinars i/o sopars populars, passis de vídeo, tallers, etc. A més tindrà habilitades sales d'estudi amb biblioteca, sales de joc i tot allò que els/les veïns/es i ciutadans/es en general desitgin portar a terme.

Totes les decisions es prenen en assemblea on compten totes les opinions independentment del temps que portis al sindicat, de l'edat, sexe, etc. No participem en les eleccions sindicals dels comitès d'empresa perquè entenem que només són per a aconseguir privilegis davant de la resta de treballadors/es (hores sindicals, immunitat per acomiadaments, etcètera) en contrapartida constituïm seccions sindicals, que també funcionen de forma assembleària, també lluitem per les injustícies social de tot tipus.

El C.S.O serà un espai a on portarem a terme moltes activitats, a on podem fer xerrades, dinars i/o sopars populars, passis de vídeo, tallers, etc. A més tindrà habilitades sales d'estudi amb biblioteca, sales de lloc i tot allò que els/les veïns/es i ciutadans/es en general desitgin portar a terme. Serà un centre a disposició del poble. Per això us convidem a que us passeu a fer propostes, preguntar o ajudar. Recordeu que el funcionament dependrà de la participació de tots i totes.

Per últim, us demanem que si teniu alguna cosa que no us sigui útil (des de una taula, cadira, postades, jocs, llibres...) no la llenceu. Poseu-vos en contacte amb nosaltres al CSO, al Telèfon 686305111 o a través del correu electrònic: cnt_ait_manresa@yahoo.es nosaltres mateixos/es.

Seguirem informant. Salut i fins aviat!

Demanen 3 anys i 6 mesos de presó per a un jove manresà pels fets ocurreguts durant el desallotjament de La Cocktelera

Manresa, octubre 2005
Un

Els fets pels quals volen jutjar al nostre company es remunten al dia 5 de Març d'aquest mateix any després de què un grup de joves okupessin una casa abandonada a Manresa (per a més informació, veure els pèsols anteriors). Els Mossos d'Esquadra varen desallotjar il·legalment aquesta casa, van detenir a 6 joves que en aquell moment es trobaven a l'interior i a més a més varen acusar a un d'ells d'atemptat a l'autoritat i de lesions per una suposada agressió inexistent. Ara l'acusació particular demana 3 anys i 6 mesos de presó per a ell, mentre que el fiscal en demana 3. Tot i que encara no hi ha data oficial de judici, es calcula que aquest es produirà durant els mesos de desembre o de gener. Amb aquesta actuació, els Mossos d'Esquadra pretenen posar fi als diferents projectes de resistència i de denúncia social que s'estan duent a terme a la nostra ciutat.
Si en toquen a un, ens toquen a totes! Absolució encausades de La Cocktelera!

◣Els Mossos d'Esquadra varen desallotjar il·legalment aquesta casa, van detenir a 6 joves que en aquell moment es trobaven a l'interior i a més a més varen acusar a un d'ells d'atemptat a l'autoritat i de lesions per una suposada agressió inexistent.

Per més informació: Mireu *el pèsol negre* núm 21

Mossos dissidents

▲ *Cotxe patrulla dissident.*

Manresa, octubre 2005
Domund 2005

Durant les últimes setmanes, diversos grups de Mossos d'Esquadra s'han afegit a la campanya contra si mateixos i la seva Gran Gurú (Sra. Tura), hem pogut veure patrulles policíaques circulant per les nostres carreteres amb l'enganxina que denuncia els abusos de poder que han estat exercint recentment en la gran majoria de poblacions catalanes.

Des de diversos col·lectius socials coincidint amb l'aproximació del Nadal, i amb la col·laboració de diverses parròquies s'ha decidit iniciar una campanya de recollida de fons per finançar la rehabilitació social dels mossos penedits d'ells mateixos.
S'agrairà la donació de:
·Llibres d'autoajuda (la cultura els farà lliures)

◣Durant les últimes setmanes, diversos grups de Mossos d'Esquadra s'han afegit a la campanya contra si mateixos i la seva Gran Gurú (Sra. Tura)

·Medicaments (bàsicament ansiolítics i antidepressius)
·Sabó (es senten bruts)
·Roba (per poder cremar l'uniforme)
Gràcies per la vostre col·laboració.

▲ *Concert a Castellbisbal per recaptar fons pel cas Isanta.*

Als carrers de Berga

Passen els mesos, el poble segueix demanant justícia, les institucions insisteixen en la seva actitud enrocada i als carrers s'adverteix una forta tensió social. Mentre la Plataforma demana mesures institucionals (polítiques, judicials i policíacs) altres col·lectius, especialment juvenils, animen a la mobilització.

Manresa, octubre 2005

Gbx

Ja han passat uns quants mesos des dels fets de Patum. Des de llavors persones afectades i bona part del poble hem viscut tot un seguit de circumstàncies que han fet augmentar el dolor, la ràbia i la impotència a la què ens aboquen les institucions d'aquest país. Davant la desídia institucional, el poble organitzat no ha parat de treballar per a que fets similars no es tornin a repetir i per a que els responsables i còmplices no segueixin eternament malferint-nos en les seves dinàmiques criminals. Ja vam explicar com les amenaces continuaven amb la passivitat institucional de qui no fa, ni tan sols declaracions d'intencions o suport. En aquest context a principis de setembre corria la veu sobre una altra agressió amb navalla al Passeig de la Pau. Algunes persones van ser testimoni d'aquest fets però Mossos d'Esquadra, Policia Local, Ajuntament i *Regió 7*, tot aplicant un nou protocol i per no fer créixer l'alarma social (paraules de l'alcalde) silenciaven aquest fet. Tan sols quan els fets eren de domini públic, una setmana després, *Regió 7* en feia esment. L'alcalde donava poca gravetat als fets, però el que no es deia és que l'agressor és un dels acusats pels fets de Patum, en llibertat provisional. El passat 22 de setembre la Plataforma per la Convivència del Berguedà realitzava una assemblea general. Hi varen assistir representants de més de 40 entitats i associacions de la comarca. En aquesta assemblea es va poder calar l'estat d'ànim del poble berguedà: per una banda no van faltar crítiques al paper de l'Ajuntament de Berga i la seva Policia Local així com a la nostra estimada Conselleria d'Interior per la seva actitud tancada i enrocada. Entre altres aspectes es va gestionar el paper de l'Ajuntament en les diverses reunions realitzades amb representants de la Plataforma, a la que tracta com a adversària política. Vam saber, entre d'altres coses, que el regidor de Governació, Sr. Fernández Pola no ha assistit a cap de les reunions realitzades, que el tan cacarejat pla de seguretat amb el que van estar marejant la perdiu durant una quants mesos no existia, com va reconèixer el cap de la Policia Local durant la última reunió, que l'acusació particular de l'Ajuntament de Berga, que a hores d'ara ja ens costa a totes les ciutadanes vora 20.000 euros, no fa més que desviar les responsabilitats institucionals cap als col·lectius organitzadors del concert i poca cosa més. També vam saber que les úniques mesures que es proposen són de caràcter policíac, i això, a algunes, ens mereix molt poca confiança. En aquesta assemblea, per altra banda es posava a votació la junta provisional de la Plataforma, que va ser reafirmada per majoria aclaparadora, potser per acallar certes veus difamadores. Tornant a les amenaces per part de l'entorn dels detinguts, la Plataforma n'ha recollit informes i fins i tot s'hi ha celebrar un judici creuat. És convenient, en tot cas, no deixar aquests fets només en mans de la policia i la justícia ineficient, que no actuen mai amb caràcter preventiu, sinó repressiu. Pel que fa a les forces repressives, hem sabut del discret relleu del Marc Fornas, cap dels Mossos a la Comissaria de Berga així com del cap de la Policia Local. En aquest segon cas, l'entrada va ser triomfant: el nou cap de la local afirmava que el poble de Berga havia estat manipulat per una minoria. Vaja, que ens ha tractat de tontos en amunt.

◣El passat 22 de setembre la Plataforma per la Convivència del Berguedà realitzava una assemblea general (...) Vam saber, que el regidor de Governació, Sr. Fernández Pola no ha assistit a cap de les reunions realitzades, que el tan cacarejat pla de seguretat no existia, que l'acusació particular de l'Ajuntament de Berga, no fa més que desviar les responsabilitats institucionals cap als col·lectius organitzadors del concert i poca cosa més. També vam saber que les úniques mesures que es proposen són de caràcter policíac.

Bona manera de començar.
De les accions sorgides de la Plataforma i els col·lectius de joves cal destacar la Marató esportiva que va tenir un gran èxit de participació i de recaptació de fons, així com el concert solidari organitzat per companys d'en Pep Isanta a Castellbisbal, on vam anar a fer un cop de mà i gaudir de la festa per donar una patada a la tragèdia. Moltes gràcies als organitzadors, grups i assistents al festival, al poble de Castellbisbal per cedir-nos el local cultural i recreatiu (que guapo), i sense que serveixi de precedent, a l'Ajuntament de Castellbisbal, que ens va donar les facilitats i suport que no trobem al nostre poble. I sobretot al Pep, perquè sense ell això no hagués estat possible (Punk not dead!). Finalment dir que Berga no s'aTura. Ho llegim a les parets del poble i ens ho creiem fermament. Que escoltin, els que no ho han fet fins ara, la veu d'un poble que reclama Justícia, no institucional sinó social.

A la familia Isanta-Casellas

Dejen la memoria ahí, donde
se olvida el olvido,
para que el verdugo sepa que
adonde vaya lo sigo.
No importa que ya no esté,
soy un silencio testigo.
Si soy recuerdo, recuerda.
No olvides que no hay olvido.
Cuando las madres pregunten
qué fue de nuestro destino,
no se olviden de acordarse de
que aquí y ahí comienza el
camino.

Ni oblit ni perdó

AUNQUE NO QUIERAS

Aunque no quieras
mañana será
otro día
Y te pregunto:
¿Dónde te vas a esconder
de tamaña alegría?
¿Qué vas a hacer
para evitar que cante el gallo
si el gallo insiste en cantar?
Brotará agua nueva
nos amaremos todos
sin parar.
Cuando llege el momento
voy a cobrarme este
sufrimiento
con creces, te lo juro.
Todo este amor reprimido,
este grito ahogado,
esta samba prohibido.
Vos que inventaste la tristeza
tené la delicadeza
De dar marcha atrás.
Porque vas a pagar caro
todo el llanto derramado,
Mi penar.
Aunque no quieras
mañana será
otro día.
Y te apuesto lo que sea
que veré el jardín florido,
ese jardín
que tu odio no desea.
Cómo te vas a amargar
viendo nacer el día
de repente, impunemente.
¿Y como vas a sofocar
nuestro coro, nuestra gente?
Aunque no quieras
mañana será
otro día.
Y vas a tener que ver
la mañana renacida,
el desborde de poesía.
¿Cómo te vas a explicar
que el día pueda asomar
sin pedirte permiso?
Me voy a morir de risa,
ese día va a llegar
antes de lo que creés
Aunque no quieras
mañana será
otro día.
Te vas a sentir tan mal,
va a ser algo fenomenal

Chico Buarque

L'ajuntament i l'home del sac

Aprovació de la polèmica i arbitrària nova normativa municipal

Berga, 1/11/2005

La pantera negra

Llegia el passat 22 d'octubre un article al *Berguedà Setmanal* per part de l'advocat, historiador i amic Isaac Soca en el qual es referia a la nova Ordenança de Convivència Ciutadana i bon govern de Berga aprovada pel ple de la Corporació Municipal de Berga en data 3/05/2005.

Doncs bé, en dit article es qüestionava l'habilitat del consistori per redactar una normativa amb una mica de cara i ulls en el seu aspecte formal i legal, entrant en constants contradiccions, reiteracions innecessàries i aportant més confusió que no pas res clar.

L'article en qüestió em va motivar a llegir-me dita normativa, no entenc massa de qüestions legals o formals d'una ordenança municipal, però si que vaig treure'n dues conclusions:

1- no es pot llegir una normativa municipal sense adormir-se a la meitat

2- nens i nenes de Berga val més que ens portem bé perquè si no vindran els urbanos i ens faran pam-pam al cul

Si algú vol llegir la normativa la pot trobar a la següent adreça www.josepisanta.org/docs/ord-convivencia.pdf (la tassa de cafè no va inclosa) És llarga i enrevessada però bàsicament ve a dir que ha estat motivada per crear un clima de civisme, convivència, relacions solidàries, tolerants i respectuoses a la ciutat de Berga i per tal d'aconseguir-ho més enllà d'un reguitzell de prohibicions (no pixar-se al carrer, no fer graffittis, no llançar papers al terra, no drogar-se, no barallar-se...) inclou tot un seguit de disposicions realment confuses i que donen lloc a múltiples interpretacions, per exemple "no es pot tenir una actitud molesta pel carrer", el deure de tenir una conducta encaminada a prevenir el deteriorament de Berga", ...

És a dir per una part dissimulen regular els bons i mals costums de la gent de Berga i per l'altra disposa una normativa confusa i arbitrària que permet la lliure interpretació per part de l'Ajuntament de Berga i de la seva força policíaca (Guàrdia Urbana) per tal d'aplicar la normativa al seu gust i poder intervenir i reprimir les actituds que considerin molestes a la via pública. Imagino que aprofitant el clima de mal rotllo general que hi ha a la ciutat de Berga s'han afanyat a aprovar tota aquesta arbitrària normativa (confusa inclòs pels experts). No s'ha d'anar gaire lluny per veure com els governants solen aprofitar una situació de conflicte per aprovar unes lleis que en situacions "normals" haurien tingut una forta polèmica (cas de la ordenança de Barcelona sobre els "aldarulls" de les passades festes de Gràcia, o el cas de l'administració Bush aprovant la Patriotic Act després dels atemptats del 11 de setembre).

Per una banda, no crec que per millorar els costums i l'educació de la gent de Berga (petits i grans) calguin tantes prohibicions i normatives ni l'amenaça de "ay que avisarem a la Guàrdia Urbana", honestament em feia més respecte l'home del sac, els papus, o alguna bruixa dolenta. Tant de bo no hi hagués incivisme ni aquí ni enlloc, la gent reciclés, no embrutés els carrers, no es barallés; tant de bo visquéssim rodejats de solidaritat, tolerància, respecte i llibertat (per cert aquesta paraula no surt als desigs de l'Ajuntament), segurament evitant l'egoisme, la ignorància, els perjudicis racials, socials, polítics i econòmics, evitant els abusos i el desig de poder ens acostaríem millor a aquesta millor Berga.

▲ *Ajuntament de Berga*

◣És a dir per una part dissimulen regular els bons i mals costums de la gent de Berga i per l'altra disposa una normativa confusa i arbitrària que permet la lliure interpretació per part de l'Ajuntament de Berga i de la seva força policíaca (Guàrdia Urbana) per tal d'aplicar la normativa al seu gust i poder intervenir i reprimir les actituds que considerin molestes a la via pública.

Per altra banda, és bastant mesquí però eficaç barrejar una iniciativa (ni que sigui fallida, però que segur que tindrà bona rebuda en alguns sectors), amb un grapat de normatives que permetin l'opció de l'abús de poder per part de l'Ajuntament i la seva policia, suposem que és una forma de camuflar el desig prohibitiu, intervencionista i que promou l'arbitrarietat del consistori amb un conjunt de bones paraules i propostes populistes, perquè ara resultarà que els problemes de Berga són que la gent es pixi al carrer

Senyors del consistori ja en tenim prou d'abusos de poder com per tenir-ne un de nou, més enllà de demana'ls-hi que solucionin els problemes, si us plau no en creïn de nous, perquè amb normatives com la última en la que tot es pot considerar com a interpretació de la llei per part de les forces de l'ordre no deixa de ser una carta blanca a futurs malentesos, discussions, mals rotllos en general, i a posar una espelmeta a que l'agent de policia en qüestió hagi tingut una bona nit i no ens ho faci pagar a nosaltres.

Per la meva part, si m'haguessin dit: "o ets millor persona i comences a ajudar les iaies a creuar els passos zebra i deixes de pixar al carrer els dissabtes a la nit o vindrà l'home del sac", m'hagués sentit més còmode i segurament hagués fet més cas. De totes formes a partir de l'any nou ja tinc un nou propòsit a oblidar en una setmana:

"Prometo que aquest any nou deixaré de pixar-me als carrers, no llançaré el xiclet al terra, prometo no treure la pols a l'estora a partir de les 10 del vespre, etc, etc, tot sigui perquè als de l'Ajuntament no els serveixi d'excusa per encolomar-nos un gruix de mal govern i de retallades de llibertat i és que aquests Pepe Gotera i Otilio del consistori tot el que toquen ho espatllen.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Ateneu difussor de les idees anarquistes
C./ del Balç, 4 baixos esquerre.
Berga.

Centre d'Estudis Josep Ester i Borràs

Distri de material alternatiu
Llibreria i Arxiu Històric
C./ del Balç, 4. Berga

C./ Pinsania s/n. Berga

Reterritorializacion ya

Estamos hartos de sentir que el bosque es patrimonio de todos. El bosque es de todos cuando de quema y todos vamos como voluntarios a apagarlo a la vez que los medios públicos de extinción han sido pagados con los impuestos del conjunto de la sociedad. Sin embargo a la hora de explotarlo y sacar rendimiento económico el bosque deja de ser de todos.

Sallent, octubre 2005

Quercus llex

En el pasado número de *El Pèsol Negre*, Himan Gascoigne escribía un gran artículo sobre los incendios, con el que coincido plenamente, pero al hilo de este y de lo mucho que se ha hablado y se sigue hablando sobre los incendios, quisiera tocar algún punto que él no toca en su artículo, y que no he escuchado a nadie cuestionar. Se trata del tema de la propiedad privada de los bosques y la gestión que estos grandes terratenientes hacen de sus bosques.

◣Con dinero público se sostienen todas las dotaciones de bomberos, con dinero público se reforestan las zonas quemadas y con dinero público se hace también el mantenimiento de caminos forestales. Entonces, ¿qué sentido tiene que esos bosques estén en manos privadas?

El territorio que ha ardido en el Bages en su inmensa mayoría pertenece a particulares que disponen de cientos de hectáreas, cuando no miles, pero nunca se escucha decir que se le han quemando tantas hectáreas a tal o cual terrateniente, ni tampoco sale ninguno de estos personajes agradeciendo la labor de bomberos y voluntarios. Bajo mi punto de vista no tiene sentido que los bosques estén en manos de grandes terratenientes, no estoy hablando de agricultores o ganaderos que puedan tener algunas fincas forestales, todo lo contrario. Estos señorones viven en la ciudad sólo cuentan con su casa de payés donde pasan periodos de vacaciones, por no hablar de la iglesia, la duquesa de Alba, y tantos otros condes, duques y demás "nobleza" que no saben ni donde tienen las fincas.

Con dinero público se sostienen todas las dotaciones de bomberos, con dinero público se reforestan las zonas quemadas y con dinero público se hace también el mantenimiento de caminos forestales. Entonces, ¿qué sentido tiene que esos bosques estén en manos privadas? Estos grandes hacendados no invierten nada en sus bosques, sólo hacen cortas que les reportan unos ingresos fáciles, y todo el ramaje y las picotas de los árboles quedan en el bosque, constituyendo un montón de combustible que en caso de incendio es imposible apagar.

Para nada se acuerdan de hacer podas o entresacar los pinos en sitios donde la densidad de árboles por metro cuadrado es tal que impide el crecimiento de estos. Estas tareas históricamente han dado trabajo a miles de personas. Una de las pocas cosas inteligentes que se han dicho fue la que dijo un hombre de campo, cargado de razón, afirmando que los incendios se apagan en invierno, haciendo estas tareas.

Tonterías se han escuchado muchas, por ejemplo la alcaldesa de Navarcles decir que pusieran a los presos a reforestar el bosque. Y yo pregunto ¿el bosque de una persona particular? ¿eso es decente?. Los presos han hecho grandes gestas cuando se les ha dejado, en catástrofes humanitarias, pero pedir que le reforesten el bosque a un terrateniente me parece abusar un poco. Otra cosa sería si estos fueran de la comunidad, del pueblo.

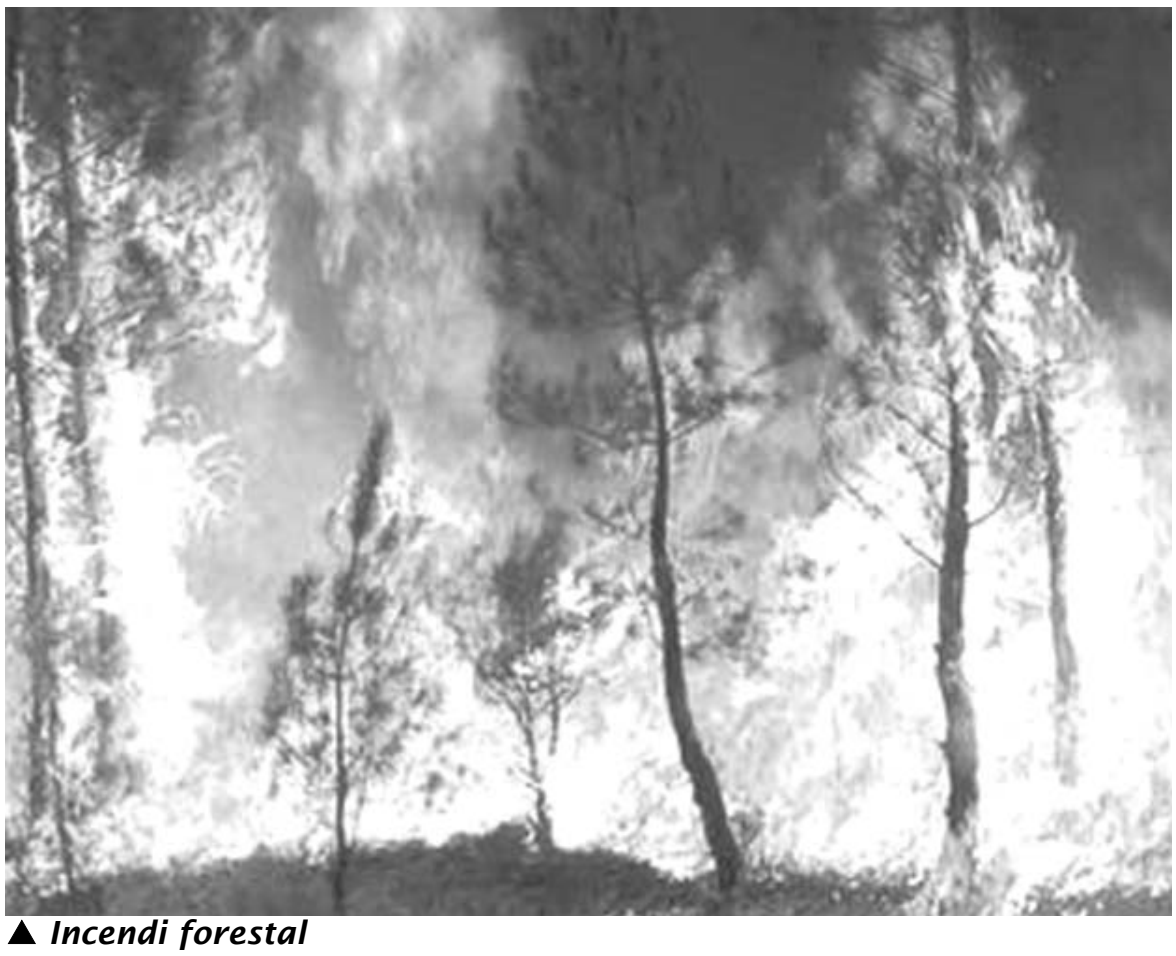

▲ ***Incendi forestal***

Esta señora también dijo que el incendio de Navarcles se había apagado gracias a que los "Navarclins" habían rezado al patrón del pueblo, vamos, que las avionetas que llegaron tarde, pero llegaron, y los bomberos y demás medios estaban allí de adorno.

De las medidas restrictivas y penas más duras, que es lo primero que se le pone en boca a cualquier político, sea del color que sea, cuando hacen declaraciones, mejor no hablar. Ya no se puede ir ni al campo ni a la riera, y ni se te ocurra encender un cigarro! Sin embargo el número de incendios no para de crecer, cuando antes se hacían hogueras y los incendios eran mínimos. Esto solamente se entiende sabiendo que tras los incendios existe un transfondo económico, como la urbanización posterior de terrenos quemados.

Hay más cosas que no entiendo, por ejemplo, cualquier comercio o industria está obligado a tener extintores o medios que sofoquen el fuego en el supuesto de que este se dé. Las personas de que hablamos, estos terratenientes, con cientos o miles de hectáreas y un riesgo potencial de incendios muy alto ¿de cuántos coches de bomberos, avionetas y demás disponen?

Otra pregunta: Si a cualquiera en su casa se le quema la cocina, por decir algo, y tienen que acudir los bomberos, luego le pasan la factura. ¿Por qué estos mismos bomberos van a apagar un incendio al bosque y no presentan la factura a nadie?

Ya va siendo hora de que se termine con los terratenientes y sean las administraciones públicas más cercanas las que gestionen los bosques que nos rodean y los ciudadanos los que exijamos a estas un buen mantenimiento con lo que a pesar del bajo precio de la madera se autofinanciaran los muchos puestos de trabajo que se podrían crear, y desde estas administraciones impulsar con más fuerza la creación de centrales térmicas de biomasa como fuentes de energía. Simplemente devolver al pueblo lo que del pueblo salió. Reterritorialización.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

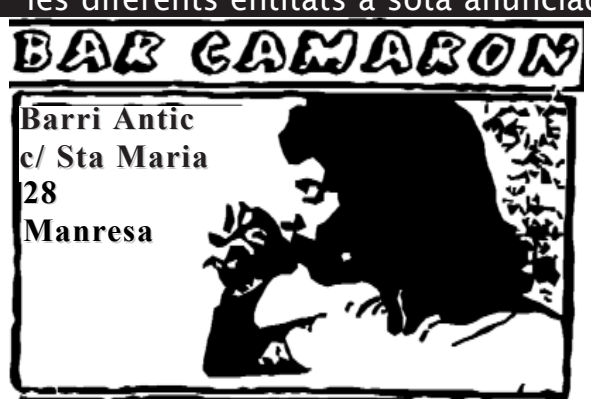

Encara no la tens?

Campanya per a la detecció d'interessos israelians al Bages i el Berguedà

Davant la criminal ocupació que pateix el poble palestí amb la connivència de la comunitat internacional, des de Boicot Preventiu volem engegar una campanya de boicot comercial als productes israelians que campen pel Bages i el Berguedà.

Entre aquests productes s'han detectat els de l'empresa Eden Springs, en el sector dels surtidors d'aigua que acostumem a trobar a oficines, fàbriques, universitats, administracions públiques, etc.

Manresa, octubre 2005

Boicot Preventiu

Eden Springs, que comercialitza l'aigua de la marca Eden, no únicament és una empresa israeliana, sinó que a més està implantada a Katzrin, als Alts del Golan, un territori de sobirania siriana que les forces israelianes ocupen des de la Guerra dels Sis Dies, el 1967. Amb aquesta ocupació, Israel ha expulsat més de 120.000 persones d'aquestes terres (la majoria habitants sirians, però també refugiats palestins), ha destruït dues ciutats , 133 pobles i 61 granges. A més de la devastació material i humana, l'ocupació del Golan va permetre a Israel exercir el control directe de les fonts d'aigua. Actualment el 22% del consum d'aigua a Israel procedeix de l'Altiplà del Golan.

Immediatament després de la Guerra, una de les primeres mesures de les autoritats militars d'ocupació fou la de declarar les aigües dels nous territoris ocupats "recursos estratègics de control militar", imposant als palestins mesures humiliants que els restringien l'accés a l'aigua. Ara, una potència ocupant manté una posició de domini utilitzant l'aigua com a part d'una estratègia de càstig al poble ocupat i com a arma de pressió per despoblar de palestins determinades zones.

Així doncs, tot i que l'aigua que a nosaltres ens arriba amb la marca Eden s'extreu de fonts catalanes -l'embotella l'empresa Aigua del Montseny SA-, boicotejar una empresa que a Israel sí ven aigua robada, permet visualitzar un dels elements clau del conflicte: la política de l'aigua als territoris ocupats que, sota el control de les autoritats militars israelianes, es caracteritza per la limitació del consum palestí en benefici dels colons instal·lats a Cisjordània i el Golan. Per als colons l'aigua està subvencionada perquè la paguen els palestins a un sobrepreu. L'aigua a Palestina és una arma política i militar.

Per poder fer un boicot efectiu a Eden és necessari saber qui en compra, ja que no es ven en els formats de 1,5 o 5 litres que podem trobar als supermercats, sinó únicament en dipòsits grans per a expenedors d'aigua. Si saps d'alguna empresa, oficina, o qualsevol altre lloc que tingui surtidors amb aigua d'aquesta marca digues-nos-ho a boicot@debtwatch.org perquè ens hi puguem posar en contacte.

A Eden ni aigua!

Altres interessos israelians identificats a la comarca:

·Màquines de fer fotos de carnet TECNOTRONICS (Bar Plaça de Manresa, Carrefour Manresa)

·Empresa explotadora de les mines de Sallent i Súria IBERPOTASH SA

·FRUITA I VERDURA d'Israel a Caprabo, Mercadona i Carrefour

·L'empresa TYCO ELECTRONICS AMP ESPAÑA, SA (Berga), propietat de la multinacional nord-americana Tyco, ha venut components militars a Israel.

◣Tot i que l'aigua que a nosaltres ens arriba amb la marca Eden s'extreu de fonts catalanes boicotejar una empresa que a Israel sí ven aigua robada, permet visualitzar un dels elements clau del conflicte: la política de l'aigua als territoris ocupats que, sota el control de les autoritats militars israelianes, es caracteritza per la limitació del consum palestí en benefici dels colons instal·lats a Cisjordània i el Golan

El 729 al codi de barres

Hi ha diferents organismes internacionals que elaboren sistemes de codificació per classificar productes. El més important és l'EAN International - UCC. Cada organisme nacional que s'hi adscriu té assigant un codi numèric que l'identifica. En el sistema de codificació EAN-13, el més estandarditzat, el primer grup numèric, de dues o tres xifres, indica un país.

La codificació d'un producte generalment no la fa el fabricant, sinó un emmagatzemador, un importador o un majorista, i hi posa el codi numèric que li correspon segons l'organització nacional a la qual està associat. És a dir: els primers dígits del codi de barres EAN no identifiquen el país d'origen del producte, sinó el de l'empresa que l'ha codificat, que pot ser un altre.

El 729 és el codi que atorga la Israeli Barcode Association i que, per tant, empren les empreses que hi estan associades quan codifiquen algun producte. És a dir: La xifra 729 a sota del codi de barres indica que un article ha passat per Israel en algun moment del procés de producció o de distribució.

Altres codis EAN-13 interessants:
EUA: del 00 al 13
Regne Unit: 50

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

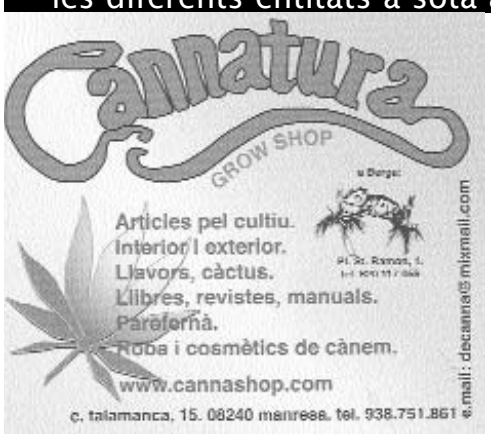

Crònica des d'Amsterdam, 31-10-05

Després de mesos sense saber-ne res ens assabentem que el nostre company Roberto B. Catrino està pres a Amsterdam. I és des d'allà que ens arriba aquesta crònica.

Amsterdam, 31-10-2005

Koordinadora d'Osona

Kontra la Tortura i

l'Explotació laboral

Amsterdam és la ciutat de les mil olors: de menjar, sobretot; pa i melmelades, cafè amb llet, fruita, salses. Però també fa olor de fulles seques, de tardor daurada, d'aigua dòcil…és una ciutat confortable, on et sembla que ets ben acollit. Aparentment, hi ha poca policia als carrers, als trens, i els pocs que hi veus semblen inofensius i amables.
Costa d'entendre, doncs, que, no fa ni una setmana, onze persones mal anomenades sense papers moríssin en un incendi a la presó de l'aeroport de Schiphol, i que moltes altres en resultessin ferides.
Per això vam anar ahir a la concentració davant de la presó de l'aeroport. Érem unes dues-centes persones, arribades per carretera i amb tren, sobretot des d'Amsterdam. Però diuen que, anys enrera, se n'haurien ajuntades cinc-mil, al centre de la ciutat, en comptes d'aquestes dues-centes als afores.

◣En Roberto pregunta per Berga, i per l'assassinat de l'última Patum. Demana què se n'ha fet dels assassins d'aquell noi, el Josep Maria Isanta; que si ja han sortit de la presó, que en una altra època, la resta de presos els ho haurien fet passer malament, a aquests, a la presó…

Ens va sobtar una mica veure que qui copresidia l'acte eren un grup de cristians. Feien una mica d'angúnia, tantes cancons de resignació cristiana, i el crucifix i les flors penjats a la mateixa reixa de la presó. Et venien ganes de cridar…però hauria estat pitjor el silenci.
Les càmeres de la televisió hi eren, i per això el Roberto va poder-ho veure des de dins de la presó de Middle Holland, a Haarlem.

La presó de Haarlem

A Haarlem, si hi ha diferència, aquesta sensació de confort de què parlàvem s'accentua: hi és tot més petit, més íntim, més amable encara.
Tocant al riu Spaarne, on neden els cignes i suren les fulles grogues a l'aigua encalmada (un paissatge de postal) hi ha la presó, amb una cúpula grisa i arbres al voltant. Podria ser un pavelló esportiu, però no ho és. És una presó segurament ignorada pels turistes que, a tocar, visiten el "Molen de Adriaan", un antic molí del 1778, parada turística obligada.
A la presó, la bandera està a mig pal, perquè, segons ens explica l'advocat holandès que ens acompanya, ahir varen guardar un minut de silenci a totes les presons del país en homenatge als morts de Schiphol. És com si les pitjors desgràcies es digeríssin aquí d'una manera especial, suau i discreta, de tal manera que no destorbin la tranquil.litat i la hipocresia dels qui s'atorguen el dret de viure millor que ningú.
Roberto Belarmino Catrino López és un pres català; del Berguedà, concretament. Antic pres FIES (Fichero de Internos de Especial Seguimiento) a les presons de l'estat espanyol, on ha passat més de quinze anys, ara pateix la repressió carcerària holandesa.
En Roberto pregunta per Berga, i per l'assassinat de l'última Patum. Demana què se n'ha fet, dels assassins d'aquell noi, el Josep Maria Isanta; que si ja han sortit de la presó, que en una altra època, la resta de presos els ho haurien fet passer malament, a aquests, a la presó…

A mesura que parlem, en Roberto es va animant, en veure que, també a Amsterdam, pot tenir amics holandesos que el vindran a veure i li escriuran. Podrà tenir roba i sabates, després de quatre mesos de sobreviure amb el que portava posat i poc més. Els pocs diners que hem recollit per a ell li arribaran per una transferència bancària dirigida al seu número de pres i al seu número de cel.la, gràcies a la darrera innovació carcerària, per afavorir encara més els beneficis de la banca internacional. La qüestio és que cada vegada hi hagi més entrebancs, a les presons europees…

Emergència de cultura

Premis Octubre, XVIII Encontre d'Escriptors, València

Casserres, octubre 2005

Blanka

Aquí, en l'emergència, l'eixida, la sortida i l'explosió de la cultura catalana, i sota la falsa demagògia del valor de la paraula, s'ha vulnerat, violat i esquarterat el que per a mi, ingènua i aprenent, significa la paraula: emoció. Expansions permanents d'emoció i sensació.

Ponències, taules rodones, debats i demés transmissions de coneixements en formes diverses sobre ciència, teatre, narrativa, poesia, traducció, i fins i tot, increïbles gèneres literaris, com ara la poesia erotico-burlesca del s.XIX!!! De moment, bé.

A vegades però, davant d'aquest bombardeig d'informació (amb un suposats objectius enfocats a joves i principiants escriptors, amants de la paraula) una se sent com si li estesin explicant, en detall i lèxicament perfecte, el mural d'una època convertida en dogma, en comptes d'un procés de construcció, passió, art i creació.

Oh grans erudits! Profetes literaris, acadèmics, intruïts i disciplinats, això és, al meu entendre, el míting burocràtic i institucional d'un concurs de frases cèlebres i cites respectuoses, d'un concurs que, a més de ser concurs, és a dir, a més de ser un perplexe procés d'autodestrucció i falta d'humilitat, porta una pancarta (amb un perfecte i correcte estil literari, si es vol) en defensa d'una llengua. La defensa d'una llengua és donar-la per morta, per acabada i limitada, i no serveix per a res més que per a crear fronteres mentals i culturals. I amb això no estic defensant la subordinació i opressió d'una llengua per una altre, ben al contrari, sinó elevant al màxim la força, l'energia i el dinamisme del català, com a tal, autònom i lliure.

I seguint l'estètica de les cites, aquí, "ja no hi ha mots per a dir que els mots ja no són mots", aquí, per primer cop, oh gran innocent! M'he qüestionat el sentit del coneixement i del procés d'aprenentatge, com tot, emmarquem-ho doncs dins d'aquest món on el desordre s'ha convertit en l'ordre establert, depèn de com i cap a on encaminis la màgia, la intensitat i la força d'aprendre i d'adquirir coneixements. I no només d'adquirir-los, perquè la senzilla adquisició significaria fer ús de la perversa privatització del saber, sinó de reinventar-los, recrear-los i canviar-los de forma, color i perspectiva, fent-los grans o petits, eterns o infinits, volant així, per l'ampli espectre invisible, intangible i visceral, que hi ha entre allò petit i quelcom que "és" gran.

Aquí, una s'adona que aprendre té el seu risc, el risc de transformació del coneixement en arrogància, pedància, despreci i fins i tot, en un arma opressiva i discriminatòria. Arrogància cap a tot allò volàtil, indecís, poc precís i espontani. Despreci cap a tota simplicitat, cap a tot allò incert, il·limitat, àcrata i caòtic; i en tant que tot allò incert, il·limitat, àcrata i caòtic és, per a mi, sensació, el risc que comporta és matar tot sentiment i tota creació.

Però el risc és essència, fins i tot necessari i fonamental, i s'ha de córrer, experimentar, provar, tocar, dibuixar i palpar, perquè sense córrer el risc, el risc d'aprendre, la llibertat queda fragmentada, reprimida i manipulada.

I és que.... val la pena ser feliç, també.
Permeteu-me doncs, ara, córrer el risc de preguntar-me perquè tinc la sensació que visc fent maletes i fent malabars amb pocs equipatges...

Així que, potser és el moment de donar veu als sense veu, de donar vers a les paraules transparents, i de fer emergir (ara sí) a una cultura popular, jove, creativa i de carrer.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

El “nostre” mur de la vergonya

La vergonya d'occident, del capitalisme i del seu sistema polític actual (les democràcies parlamentàries), és ben visible avui al sud d'Espanya. Estem farts de sentir el discurs liberal que proclama falsament la fi de les fronteres i que celebra escandalosament la caiguda del mur de Berlín des de fa més de quinze anys. Ara veiem com aquest discurs només proclama la lliure circulació de capital i que és contrari a tota dignitat humana.

Manresa, Octubre 2005

El mur

En les últimes tres setmanes s'ha pogut veure als mitjans de desinformació un enduriment del conflicte que viu diàriament la frontera entre l'Estat espanyol i el marroquí. La televisió ha mostrat imatges espectaculars de marees humanes intentant saltar una tanca amb filferro espinat, però el que també s'ha vist és com les policies fronteres i els exèrcits espanyol i marroquí actuen davant d'aquestes situacions. Hem pogut veure càrregues policials duríssimes, persones assassinades pels trets dels soldats, policies picant amb pals de fusta a la gent que estava enfilada a la tanca,… i tot això, evidentment, per evitar que entressin a Espanya i d'aquesta manera a Europa.

No ens hem d'enganyar, les fronteres han servit sempre i serveixen per a mantenir els privilegis dels països "rics" , que a la vegada són els qui han originat els desequilibris i la major part dels conflictes de la resta del planeta que motiven els grans fluxes migratoris. Però també els nostres privilegis es sustenten en aquesta barbàrie quotidiana.

La imminent arribada del fred ha propiciat que milers de persones decidissin saltar la tanca aquestes dates. El nombre de persones que intenta col·lar-se per la frontera de Ceuta i Melilla ha augmentat també, a conseqüència de la coordinació marítima entre Marroc i Espanya, que ha dificultat l'arribada de subsaharians en patera a les Illes Canàries.

Mentre el debat polític espanyol i mundial gira entorn a la protecció de la democràcia, la defensa de les llibertats i la pau, la solidaritat, la convivència, bla, bla, bla, la resposta que s'ha donat ha sigut, com sempre, la de militaritzar el conflicte. Les mesures que ha aplicat el ministre de l'interior espanyol han estat: l'enviament de l'exèrcit a la zona, l'aixecament d'uns quants metres més de tanca i l'ús de la violència extrema davant d'aquells qui intenten saltar la tanca (en alguns casos deixant-hi la vida).Paral·lelament a les grans accions del ministeri espanyol, el Govern marroquí no s'ha quedat curt, abandonant centenars d'immigrants que havien sigut detinguts intentant saltar la tanca, al vell mig del desert, sense aigua ni aliments. La UE, concretament el Comissari europeu Franco Frattini, ha declarat en un informe que la situació lluny de solucionar-se anirà a més, ja que actualment hi ha a Algèria i al Marroc 30000 subsaharians preparats per a saltar la frontera. En aquest informe, ironies de la vida, diu que per solucionar els grans fluxes migratoris s'ha d'incidir en les causes que els provoquen. La realitat, però, és que les mesures proposades van en una altra direcció. Les propostes fetes per la UE són: donar més ajudes econòmiques al Marroc (fins a 60 milions de eurus) per reforçar la policia fronterera, la creació d'una policia europea de fronteres i la negociació amb països africans per la repatriació. Aquesta última mesura no és més que un xantatge econòmic, ja que l'intercanvi que proposa la UE és que països com Ghana, Gambia, Mali; Algèria, etc. firmin acords de readmissió de les persones provinents d'aquests països o que hagin entrat a Europa a través de les seves fronteres, a canvi d'acords d'associació mercantil o d'ajudes econòmiques.

Per tant, com sempre, la solució passa per més control i més repressió, dels immigrants, tant a les fronteres com en territori europeu. A Catalunya podem trobar controls de immigració dels mossos, armats fins les dents,constantment. La repressió exercida sobre la població immigrant és diària als carrers, a les estacions d'autobusos i de trens..., o en les "presons" per a immigrants sense papers, altrament dits, centres d'internament com el centre de internament de la Verneda.

No ens hem d'enganyar, les fronteres han servit sempre i serveixen per a mantenir els privilegis dels països "rics" , que a la vegada són els qui han originat els desequilibris i la major part dels conflictes de la resta del planeta que motiven els grans fluxes migratoris. Però també els nostres privilegis es sustenten en aquesta barbàrie quotidiana, en què moren centenars de persones cada dia, som responsables del tractament inhumà que rep cada persona que intenta o entra il·legalment a Europa, per tant no n'hi ha prou en lamentar-nos del què passa, la seva lluita és la nostra, la solidaritat és un deure, el conflicte inevitable.

Acabem amb les fronteres i els seus guardians.

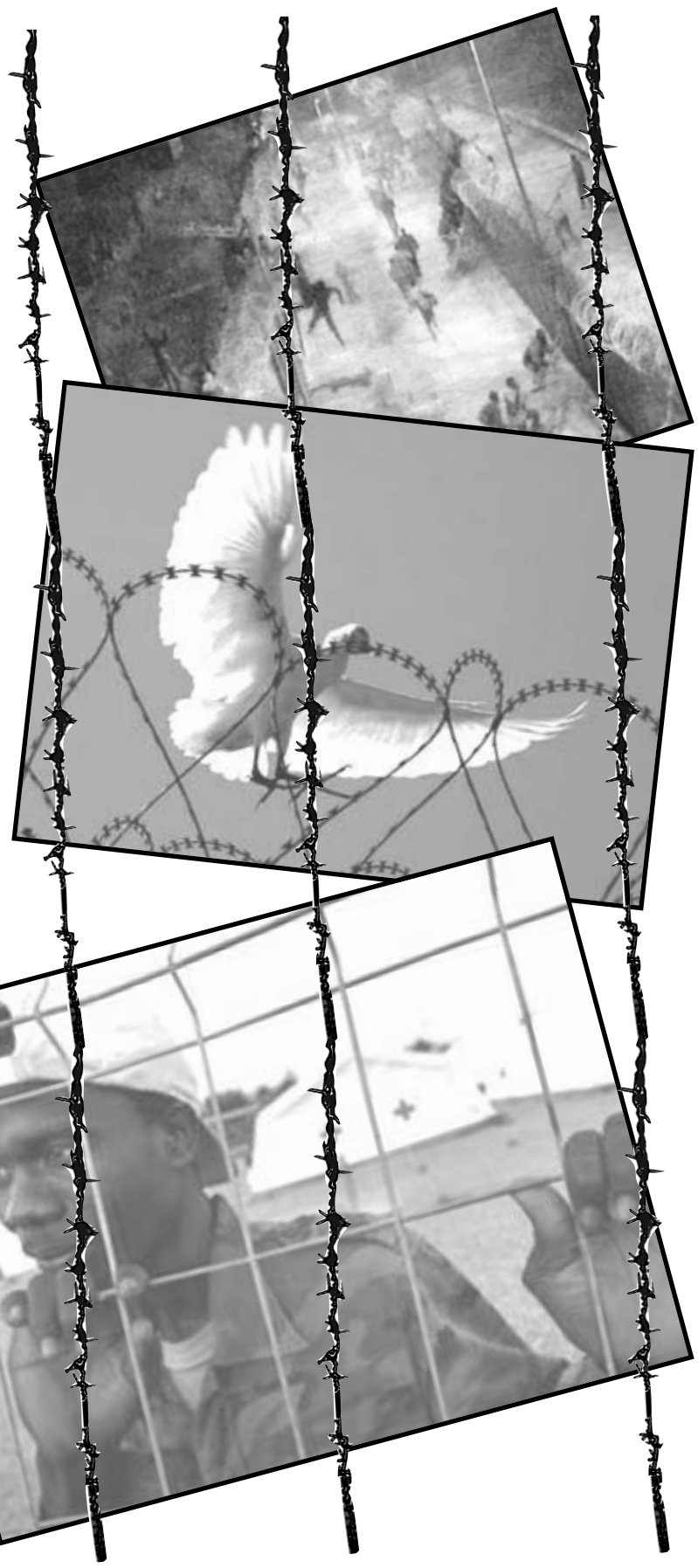

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

LA DROGUERIA
PINTURES I DECORACIÓ
PRODUCTES DE RESTAURACIÓ
PRODUCTES QUÍMICS
ATENCIÓ PERSONALITZADA
Plaça d'Anselm i Clavé 4 Baixos
08240 Manresa
Tel. 938722516 i Fax 938720581
Web. www.ladrogueriamanresa.com
E-mail: info@ladrogueriamanresa.com

BAR Blanca
C/ passeig, 7
telf· 8321164
Santpedor

CAMAGÜEY
bar menjars
BAR DE COPES,
MOJITOS, ENTREPANS,
TAPES I TORRADES
C/Cos, 87 - 08650 SALLENT
Tel. 938370094

La Gerra
Micaela Sánchez Gamisans
C/ Pont de Vilomara, 89
08240 Manresa
Tel: 938733469

Presons de menors

Menors, lleis i presons

Col.lectiu Txinorris
www.barrisants.org/txinorris
txinorrisbcn@hotmail.com

L'engegada de la coneguda com Llei del menor (Llei Orgànica 5/2000 de 12 de gener, reguladora de la responsabilitat penal dels menors), per a aplicar als menors d'entre 14 a 18 anys i amb possibilitat també d'aplicació a menors de 21 i majors de 18 anys amb acte referent a un jutge, es va presentar com una solució progressista al tractament de la delinqüència juvenil i en general les crítiques que els mitjans d'informació de masses van recollir en el moment de la seva aprovació se centraven més en la falta de recursos per a posar-la en pràctica que en l'esperit de la pròpia Llei. Si bé el text de tal Llei insisteix que parteix del "principi del suprem interès del menor", i introdueix la possibilitat de mesures realment avançades com: "reparació del dany causat", "ressarcir el dany a la víctima" i "prestació de beneficis a la comunitat", amb la necessitat de l'acord "del menor" que hagi comès un delicte, una lectura atenta dels seus enunciats mostra que també obre la possibilitat de la deriva a l'obertament repressiu, a partir de la implantació d'altres mesures com el llarg internament en forma de tancament (Títol 2), que en el cas dels adolescents de 16 anys als 18 anys en la pràctica pot arribar als deu anys (Llei Orgànica 7/2000 del 22/XII, article IIº.2 c). El desajustament que implica aquesta possibilitat d'oscil·lació cap al fet repressiu es plasma en la pròpia Llei quan planteja que es basa en "un procediment sancionador-educatiu" (Exposició de motius), ajuntant dos termes totalment contraris, alguna cosa així com si diguéssim que existeix l'aigua-seca.

D'altra banda, i com han plantejat advocats honestos (p. ex. Julián Carlos Ríos Martín), la Llei del menor dóna als Equips Tècnics (conformats per psicòlegs, assistents socials i educadors socials) el poder real de decidir la sentència en un judici, atès que proposen al jutge la citada mesura, via un informe psico-social del menor, el que vol dir que no serà el delicte comès el que farà que es prengui mesura o no d'internament, ni la reincidènciaa, sinó l'informe de l'Equip Tècnic, o el que és el mateix, pel mateix delicte un menor o un altre no tindran la mateixa mesura (sentència), i, al seu torn, tals Equips Tècnics poden, ja dictada sentència i estant-se complint la mesura, proposar al jutge que s'esgoti la seva durada en funció del comportament del menor, per exemple, en el centre tancat. "Ambdues coses són profundament antidemocràtiques, ja que, quant a menors, no es legisla sobre fets sinó sobre previsions de conducta sobre la base de diagnòstics psico-socials i es fa penjar sobre el cap dels adolescents l'espasa de Dàmocles de "amenaça de complir integra la mesura si no responen a les expectatives de comportament de l'Equip Tècnic que passa a tenir un poder gairebé omnipotent" (Veure Títol II article 14 i Títol III article 27 de la Llei del menor)" (Picornell 2003).

Permetre per part de professionals, que la psicologia, el treball social i la pedagogia, siguin utilitzats per a dictar condemnes i modular la seva aplicació, és posar en qüestió el caràcter d'aquestes disciplines i és un pas més en convertir-les en agències de control social i qualitatiu al tractar-se de sancions a menors, en quan als adults a les presons fa ja molts anys que aquestes disciplines van acceptar el rol de castigar i vigilar.

En la realitat, i en efecte, el desenvolupament que està tenint la Llei del menor és el d'aprofundir en el seu aspecte "sancionador", és a dir, repressiu no educatiu ni terapèutic: "Per exemple, del 2000 al 2001, sembla que va haver a Catalunya un increment de gairebé un 230% dels menors interns en centres tancats de justícia" (Justidata 2001), és a dir, empresonats, i en aquest moment lluny de l'orientació a la creació de recursos de reparació (treballs en benefici a la comunitat...) i a l'obertura de més centres educatius oberts, semi-oberts, o terapèutics oberts (la possibilitat dels quals també recull la Llei), només es planteja la construcció de més centres tancats: Es parla d'obrir un mínim de dos més en la comunitat catalana, un d'ells a Sant Boi, per a adolescents amb problemes mentals. És a dir, a més de la ja existent Unitat de Crisi per a Adolescents (UCA), també situada a Sant Boi en el psiquiàtric Benito Menni i d'un centre semi-obert existent abans al Garraf i ara a Esparraguera, es vol obrir un centre tancat de salut mental per a adolescents, el que és el mateix: un psiquiàtric penitenciari per a menors. Els com a mínim quatre centres tancats per a menors delinqüents que, pel que avui conec, ja existeixen a Catalunya, s'han "modernitzat" a partir d'una despesa considerable que no ha revertit en més educadors i terapeutes i mitjans per a tallers i activitats sinó en mesures de seguretat del tipus: Locutoris amb vidres de seguretat per a les visites familiars, amb càmeres i micròfons de vigilància, més guàrdies jurats, murs i filats d'alta seguretat, cel·les especials d'aïllament (aïllament que recull la Llei del menor en el seu article 60 i que en la pràctica pot arribar a depassar els deu dies de durada) i s'han habilitat lliteres en moltes cel·les que abans eren individuals. Al seu torn, s'està estudiant augmentar el període d'internament tancat preventiu per a menors -això és, tancament sense que hagi hagut judici- dels sis mesos possibles que en l'actualitat recull la Llei del menor (3 més 3, Capítol II. article 28), que és ja de per si excessivament llarg i sense garanties, per a passar a la brutalitat de 18 mesos possibles de tancament preventiu sense judici. "A més, des de la premsa s'informa que s'està preparant, d'una forma perillosament antidemocràtica i en la tradició de la justícia castrense, legislació que possibiliti realitzar judicis ràpids, amb sentència ferma als pocs dies de la detenció del menor, amb impossibilitat per tant de preparació de la defensa. Aquests judicis ràpids, pel que sembla, es realitzarien sobre la base d'aconseguir un 'acord' amb el menor per a dur-los a la pràctica en funció d'una hipotètica reducció de la pena a sol·licitar per part de la Fiscalia de menors" (Picornell 2003).

En efecte, la forma que es desenvolupa el tractament de la anomenada delinqüència juvenil en el nostre país, a més de basada en el psicopedagògic en una intervenció conductista, és en lo social la mateixa que postulen la dreta i l'extrema dreta a França, que són els qui marquen a Europa en aquest sentit les pautes, i que han retolat amb el lema "tolerància zero" -reciclant-lo de la mateixa consigna maniquea impulsada per la psicosi antiterrorista deslligada per Bush a USA després de l'esdeveniment de l'onze de setembre de 2001 i traslladant-la als menors amb problemes delinqüencials- partint dels següents eixos en el nostre país:

- Des dels 12 anys segregació dels nens i nenes que manifesten problemes conductuals en les escoles derivant-los -excloent-los- a escoles separades especials, a Catalunya anomenades Unitats Escolars Externes en el seu inici (1997) i ara anomenades Unitats Escolars Compartides. En la comunitat catalana en tals unitats estan enquadrats ja més de mil nens i nenes i adolescents mentre son expulsats dels instituts.

- Com ja s' ha assenyalat: Preparació de legislació per a realitzar judicis ràpids per a adolescents amb conductes delinqüenciales, és a dir, sense garanties reals de preparació de defensa i construcció de més centres tancats com a presons de menors, per la seva forma de vida, mitjans de vigilància i estructura -amb zones d'aïllament, és a dir, cel·les de càstig, incloses-. Així com l' intenció de construcció de psiquiàtrics penitenciaris per a menors.

- Estigmatització i possibilitat de sancions per als pares i familiars dels menors amb conductes delinqüenciales en lloc de desenvolupar polítiques de suport a les famílies amb pocs mitjans o en situació de marginalitat. La Llei del menor en la seva Exposició de motius obre tal possibilitat: "En aquest àmbit d'atenció als interessos i necessitats de les víctimes, la Llei introdueix el principi en certa manera revolucionari de la responsabilitat solidària amb el menor responsable dels fets, dels seus pares, tutors, acollidors o custodiadors..." (*LORPM 5/2000), i per poc el president de la comunitat autònoma de Ceuta -colònia espanyola al nord d'Àfrica- pretenia l'expulsió simple i plana del "seu" territori dels pares dels menors que cometessin faltes o delictes i d'aquests mateixos menors.

- Més policia especialitzada en menors, més jutjats de menors -com s' ha esmentat- al contrari de crear recursos educatius i terapèutics.

- Medicalització del 'problema': "En aquest moment en els centres tancats de justícia juvenil la medicalització psiquiàtrica és el pa de cada dia i els adolescents són adoptats amb neurolépticos en més del 50% dels casos. Aquests adolescents no prenien en general i majoritàriament medicació psiquiàtrica abans de la seva entrada en tals centres, aquesta medicació sol ser antipsicótica -tot i no haver un diagnòstic de psicosi- i antidepresiva (Risperdal, Mutabase, Sinogan, Haloperidol, Fluoxetina, Loramet, Zyprexa...). I quan es parla d'abordar el problema de consum de drogues en l'exterior per part dels menors, es fa amb la línia bioligista de la medicació i no amb l'explicació del tipus de substància i els seus efectes, ni tampoc amb la reducció de dany" (*Popota 2002).

- Privatització dels recursos, tant dels pocs que existeixen i que poden ser considerats educatiu-terapèutics i els d'inserció laboral o lúdics, que estan ja en "el 90% en mans de cooperatives, associacions i fundacions, com la tendència a privatitzar centres tancats de justícia juvenil. A Catalunya aquests últims pertanyen al *Departament de Justícia i Interior" de moment, però ja estan privatitzant el servei de cuina -amb el problema que l'estalvi empresarial en despesa de menjar implica, revertint en la qualitat i com a problema de salut agreujat per tractar-se d'adolescents en creixement- i la seguretat és també privada" (La *Lokeria 2002). A la resta de l'estat, que se sàpiga Madrid, Andalusia, Murcia, Euskadi, els centres tancats de justícia juvenil són administrats per entitats privades -per exemple l'empresa Diagrama-, el que implica estalvi de mitjans per a augmentar la taxa de benefici de les empreses, educadors mal pagats, amb horaris irracionals, i per tant fàcilment irritats amb alta possibilitat que tal irritació es converteixi en maltractaments cap als menors, i il·legalitats vàries.

Així doncs, la línia 'de tractament' de la delinqüència juvenil que s'esta imposant és la de la segregació, lo carcerari, la medicalització i la privatització dels 'recursos', és a dir, el negoci.

És important recordar que estem parlant de "menors", de nens i sobretot adolescents, i que una societat que produeix un problema, el de la delinqüència juvenil, si es desplaça a lo repressiu a l'afrontar-lo només pot ser caracteritzada de venjativa. "Estem sí, davant un 'tractament' de venjança que connecta amb les pulsions sàdiqus i que apel·la a lo més baix de les passions de les persones per a justificar-lo" (Popota 2002). És evident que no és agradable que a un li robin la moto, la bicicleta, la cartera, la bossa..., i és desagradable ser intimidat o amenaçat per un grup de menors, però "ningú hauria d' oblidar tres qüestions importants: La primera, que és fals que es tracti d'una situació freqüent o massiva -això és una idea de l'imaginari social impulsada interessadament pels polítics i els mass media-" (La *Lokeria 2002). "La segona, que en el cas dels adolescents que delinqueixen es tracta de menors i per tant estem obligats a intentar ajudar-los a trobar vies de creixement que fins ara no han pogut trobar, i no es tracta d'aplicar la Llei de Talión" (*Popota 2002). I la tercera, que els prejudicis econòmics que poden produir-nos la delinqüència juvenil són molt menors que els que ens roben cada dia el patró en un treball mal pagat i precari, el propietari amb un lloguer desorbitat, les multinacionals (elèctriques, telefònica...), la corrupció dels polítics, etc. Sembla doncs, bastant covard desplaçar el malestar social en l'encebar-se venjativament sobre els adolescents que manifesten conductes antisocials amb petites il·legalitats.

"Fins a tal punt és sàdico i venjatiu el 'tractament' de la delinqüència juvenil en el nostre país, i la seva tendència a créixer en tal línia, que està produint un fet escandalós: En els centres tancats de justícia juvenil -presons per a menors- les autolesions dels adolescents estan generalitzades. Els i les menors es tallen -"es 'chinan' en el seu argot- sobretot els braços, amb tot tipus d'instruments (plaques de metall que treuen de cassettes o amb el plàstic d'aquests, trossos de llaunes de refrescs, bolígrafs...) Es tracta en molts dels casos d'autolesions no lleus sinó severes, que exigeixen aplicar punts de sutura. Aquestes autolisis es donen de forma repetida sense trobar altra resposta que comentaris simplistes per part dels educadors del tipus 'ho fan per a cridar l'atenció', sense explicitar si més no sobre què seria tal cridada d'atenció, ni a qui va dirigida" (Popota 2001).

"És obvi que en tota autolisis hi ha un missatge de desesperació amb un abordatge compulsiu de l'angoixa i apareix clar que si, en aquest cas, per com han estat tractats

aquests menors en la vida i per com són tractats en els centres tancats de justícia juvenil" (Reguera 2001). El dessagnar-se literalment d'aquests adolescents amb les seves autolesions recorda que, per exemple, en els centres tancats de justícia juvenil -presons de menors- el sadisme és la resposta als seus problemes arriba fins a l'incompliment de la ja de per si gens justa Llei del menor, doncs quan els aïlla en les seves cel·les, o en les especials de contenció, per incomplir alguna norma, no se'ls permet si més no tenir dues hores de passeig a l'aire lliure al dia, ni rebre visites, ni acudir a l'escola a la que estan en edat d'ensenyament obligatori. Almenys fins a la data no es fa així en cap dels centres tancats de justícia juvenil a Catalunya, transgredint obertament la legislació vigent, (veure sobre aïllament dels menors: Capitol III, article 60 punt 6 de la Llei Orgànica 5/2000 de 12 de gener. Reguladora de la responsabilitat penal dels menors.)

El gran drama de la infància, i factor crucial que fa possible l'abús i la vulneració dels seus drets és que hem construït un món no per a fer-los lliures i aconseguir que deixin de dependre de nosaltres, sinó per a fer-los el més depenents possible de nosaltres, els adults.

La columna vertebral de les anomenades "polítiques d'infància" es fonamenten en el mateix principi que sustenta el racisme o el sexisme. És el despotisme il·lustrat d'un món fet per i per a homes, blancs, rics, cristians, adults, heterosexuals que són una minoria de la població mundial i que no obstant això són la gran majoria de la població que pertany a les èlits del poder econòmic, polític i cultural.

En el cas de les anomenades "polítiques d'infància" aquest principi s'expressa així: "tot per al nen però sense el nen", el principi d'empatia per a comprendre i actuar en conseqüència segons els seus desitjos simplement s'obvia. Així, en la seva versió jurídica, el principi que regeix el dret de menors que es fonamenta en el principi de "fer prevaler l'interès del menor" per sobre de qualsevol altre, es converteix a "fer prevaler la interpretació convenient per a qui s'ha autodotat d'autoritat per a traduir com és l'interès del menor".

Bibliografía

Centre Social Okupat La Lokeria. "Dossier de les Jornades de reflexió i debat sobre la situació dels drets dels nens i les nenes". Abril 2002, Hospitalet de Llobregat.

Justidata. "Evolució de la població que arriba a la Justicia de menors de Catalunya". Estadística bàsica de la Justicia a Catalunya, Nº 24. Generalitat de Catalunya. Departament de Justicia. Centre d' Estudis Jjurídics i Formació Eespecialitzada. Barcelona 2001.

Martínez Reguera, Enrique. "Cuando los políticos mecen la cuna". Ediciones Quilombo, Madrid 2001.

Picornell Rodríguez, Francisco José. "Ley de Responsabilidad Penal de los menores". Ponencia 6 de marzo de 2003.

Popota. "Reflexiones al respecto del tratamiento de la delinquencia juvenil, con notas y un pequeño cuento". El rayo que no cesa. Boletín de Contrapsicología y Antipsiquiatría. Anuario 2002.

LOS CRAE EN NUESTRA REALIDAD SOCIAL DESDE LA MIRADA CRÍTICA

Berga. Un educador.

Punto de partida de la reflexión

Hay, una cierta tendencia a confundir dos tipos de residencias: los CRAE (Centro Residencial de Acción Educativa) con los CREI (Centro Residencial de Educación Intensiva). En el primero se apuesta por soluciones educativas, con intervenciones de tipo afectivo; en el segundo hay una apuesta por el sistema punitivo apelando al tan repugnante como eufemístico término de "contención". Esta confusión lleva a consecuencias nefastas y a un debate simplificador y viciado, también y sobretodo, desde los postulados de la izquierda radical. Hay, imposible negarlo, muchas críticas ha hacer a la realidad que circunda los CRAE, en una dinámica social que los lleva cada vez más hacia un fenómeno que podríamos llamar "industria de la educación": salvo raras y loables excepciones, directores que dirigen desde un despacho en paseo de gracia, trabajadores en precario soportando todo el peso del trabajo afectivo. Los primeros no trabajan y engordan sus cuentas bancarias, los segundos se dejan la estabilidad psicológica y siguen viviendo en precario. Los educadores parecen participar de un modelo social que perpetuará su propia situación, puesto que parecen trabajar para un sistema social que mantiene su propia precariedad. Se genera la situación de explotación, las relaciones de poder de la estructura capitalista, esta vez en el seno de instituciones o asociaciones educativas. Para la mirada crítica, todo el trabajo parece un sinsentido. Se generan unas condiciones que por un lado complican la tarea pedagógica (el cansancio, la sumisión, la rabia), pero por otro, da al trabajador mucho más espacio para intervenir y de transmitir sus propios valores.

Desde la contradicción de la educación social

La realidad: la tarea de la educación social es una necesidad social, generada precisamente por una sociedad basada sobre desigualdades y con una fuerte propensión a generar marginalidad: son precisamente las consecuencias directas de esa marginalidad las que se abordan en el ámbito de la educación social, especialmente en el caso de los menores. No hay, en los CRAE, hijos de familias dominantes, sino sólo hijos de las clases más desfavorecidas.

Esto nos plantea, de entrada, una doble y fuerte contradicción. Primero que es en el seno de esa misma sociedad que genera la desigualdad y la marginalidad en el que se pretende, o se intenta

resolver el mal generado. Segundo, que se intenta integrar un sujeto problemático (en parte consecuencia de una sociedad inicua, injusta y despiadada) en la misma sociedad que seguirá generando marginalidad y desigualdad, con lo que se espera del sujeto integrado que siga participando de esa sociedad que genera el problema, su problema.

Si la alienación es el momento o la fuerza de trabajo vuelta contra sí misma, o la potencia humana puesta al servicio de su propia dominación, todo apunta, en primera instancia, que la educación social participa de la alienación de la sociedad postcapitalista, en dos sentidos: uno, en tanto que pretende reinsertar un sujeto en una estructura social que perpetúe su propia marginalidad en un marco social que perpetua la desigualdad y la marginalidad, puesto que vive, se edifica, se mantiene sobre ellas; luego, porque los trabajadores parecen trabajar para perpetuar un sistema que los mantiene en su posición de explotación, resolviendo las conflictos de un sistema que también a ellos los somete: los trabajadores participan de su propio sometimiento, y resignados aceptan su alienación.

Ante la trampa de la hipercrítica

Pero la hipercrítica de la situación actual, puede participar de la estrategia neoliberal que acompaña estos inicios del siglo XXI: me refiero evidentemente al desmantelamiento del sistema social. En el camino hacia una sociedad del tipo "democracia de mercado", tendemos peligrosamente hacia estructuras sociales que revelan su real miseria en casos como el de Nueva-Orleáns. Ninguna estrategia política de la izquierda radical puede participar de ese desmantelamiento. Una táctica que, de manera conciente o inconsciente, coincida con la hipercrítica a los recursos sociales (por pertenecer a una institución estatal cómplice de la sociedad de mercado), traiciona su estrategia revolucionaria, si es que la tiene...Si es que hoy todavía existen estrategias revolucionarias (cosa que lamentablemente estamos en derecho de poner en duda, ya que no tenemos no sólo falta de estrategias revolucionarias, si no la más mínima idea de lo que implica trazar una estrategia política).

Hoy, en un momento en el que la revolución completa de las formas de relaciones sociales no parece cercana, e incluso ni siquiera se barrunta en el horizonte, parece necesaria una posición más astuta. Ante todo, defender del asalto neoliberal lo que queda del sitema social por el que las generaciones anteriores debieron luchar, a pesar de que los resultados puedan parecernos escasos. Los pocos resultados no pueden ser entregados, en el olvido de las luchas pasadas. Es una falta de respeto caprichosa e inmadura.

La cuestión que puede preguntarse con preocupación es la siguiente: ¿qué tiende a producir más daño social, la ausencia o la permanencia de educación social? ¿Es que el sistema neoliberal no educa? Todos aquellos que hayan trabajado en el sector de la educación social saben que los sujetos a los atiende el sector ya están educados y ya tienen inseridos los valores más egoístas y despiadados que repite incesantemente esta sociedad de mercado: poder, sexo, triunfo y dinero fácil pisando a los demás si resulta necesario.

Un posicionamiento excesivamente purista, de rechazo frontal e indiscriminado de toda forma de intervención social, puede llevar más aún a la perpetuación del actual sistema. Debe preguntarse cómo y porqué coinciden con los nuevos postulados de la derecha política española y catalana. En efecto, tras decenios en el poder, la derecha catalana renunció al interés y la eficacia de la tarea de la educación social, para acabar reconociendo en privado el fracaso de toda política social: se concluía la necesidad de retornar y reforzar las política punitivas y disuasoria (este último término era uno de los más estimados por el ex-presidente del estado español).

Enfrentarse a la realidad social

Parece necesaria, como decía, una estrategia más sutil y realista: diluirse en lo social. No se trata de cambiar el sistema desde dentro, condenarnos a veinte años de hastío: se trataría más bien de penetrar como subjetividad emancipada, como subjetividad no sometida al sistema neoliberal, en el seno de la institución de la ecuación social. Se ha dicho que territorio liberado es el que pisa toda persona liberada, y en ese sentido, y contrariamente a la opinión común del infantil radicalismo aureolado de posmodernidad, el terreno de la educación social puede devenir un espacio de liberación.

Si bien es cierto que no habrá cambio social profundo mientras no haya una transformación radical de la sociedad, también lo es que trabajar hacia una transformación radical de la sociedad implica una dosis elevadísima de inteligencia estratégica. No se pueden abandonar los espacios de intervención social, especialmente los espacios alternativos a las soluciones punitivas, en el caso de los menores, los CRAE. Nos guste o no, es preferible que se mantengan los CRAE a que se eliminen

o se vayan substituyendo paulatinamente por CREI, hasta la completa desaparición de las apuesta educativa frente a la apuesta punitiva. Esta ha sido, por cierto, la última línea adoptada por la derecha catalana.

En la larga espera de nuestro tiempo

Entretanto la sociedad no se halla suficientemente madura y articulada para resolver, sin la necesidad de pasar por las instituciones, sus propias problemáticas de forma realmente democrática, es decir, asamblearia, descentralizada, horizontal, es necesario saber recurrir y penetrar en las instituciones, sobretodo en sus vertientes sociales. No es por casualidad que las primeras acciones de los regímenes totalitarios y fascistas sea la de purgar las instituciones de elementos subversivos. En esto coincidió el Macartismo con el nazismo. La penetración de las subjetividades críticas con los sistemas de dominación son un peligro para la propia dominación y una herramienta muy importante para la transformación de la sociedad.

¿Qué significa buscar soluciones al problema de los menores desde una perspectiva revolucionaria, ya sea neocomunista o libertaria? Pregunta de difícil respuesta, porque cualquier pregunta que demande una respuesta aseverativa es de compleja resolución en la era que nos ha tocado vivir. No vale desmantelar el actual sistema social, a pesar de todas sus deficiencias, sin tener siquiera idea del rumbo que han de tomar las nuevas propuestas, sin tener escritas siquiera las primeras líneas del primer esbozo del primer ensayo en temas de política social, de intervención educativa en el tema de menores. Se ha de tener el coraje de ser revolucionario en la sociedad actual, sin quedarse apartado de las problemática social, penetrando en el mundo, enfrentándose a las contradicciones y tratar de superarlas a través de la práctica, porque es muy fácil hablar desde la inactividad.

Por otra parte y una vez reconocida la necesidad de la tarea educativa, convendría reiniciar la tarea sindical de herencia comunista y libertaria, para poder articular una lucha contra la actual situación de explotación en la que se hallan los trabajadores, complementada por una crítica más profunda sobre la realidad social y la perspectiva educativa en el tema de menores que sólo los trabajadores críticos y experimentados de esta rama profesional son capaces de aportar, en un deseable y esperado proceso crítico de gran envergadura, tendiente a la transformación radical de las relaciones sociales que mantienen el actual sistema social.

Parlament d'en Joan de Serrallonga amb motiu de l'exposició fotogràfica contra la molt alta tensió

Fonts de sacalm, setembre, 2005

Joan de Serrallonga

Bona nit vilatanes i vilatans. Jo, Joan Sala i Ferrer, esperit inquiet i inconformista, més conegut amb el sobrenom de Joan de Serrallonga, de tant en tant surto per uns moments del regne tenebrós del somni etern per saber dels meus successors i de la terra que em va veure néixer. Vinc del sot més llunyà de Les Guilleries, allà on la natura encara es conserva com jo la vaig conèixer, on encara no es pateix l'expoli de la cobdícia humana, allà on les guilles i les àligues s'amaguen de tanta estupidesa humana.

I quan camino entre vosaltres una profunda basarda m'envaeix...

Què se n'ha fet de les Guilleries? Què se n'han fet dels boscos mil·lenaris, de les rieres, dels masos, de la pagesia? Què se n'han fet dels desitjos de justícia i de fraternitat entre els hòmens? On és la capacitat d'indignació davant la supèrbia i la prepotència infinita dels poderosos? On és la rebel·lia necessària per defensar la gent i la terra del mal govern? Molt de sometent és el que veig i molta obediència d'esclau. Que us penseu que en la meva època era més fàcil revoltar-se?

Quan algú aixecava la veu contra la imposició s'havia d'amagar al bosc... Ah! I avui podeu parlar alt i clar que no us perseguirà el sometent, en tot cas us farà costat la indiferència dels vostres veïns. No us veig pas bé, humans del segle XXI, massa conformisme, massa mirar-se el melic, massa amagar el cap sota l'ala, esteu plens de prejudicis que no us deixen pensar amb llibertat, massa lligats a les comoditats d'una vida falsa que de vegades em pregunto si d'aquesta manera val la pena de ser viscuda.

La meva ràbia no té límits, el meu cor tremola d'impotència en veure com els boscos de castanyers són arrencats, com s'explota sense escrúpols l'aigua de Les Guilleries, com es deixen caure masos (Ah! Mas del Ruscall, creuament de camins on treia bons botins! ara només runes i romagueres), com una colla d'això que dieu "neorurals" omple de fums i brutícia les feixes abandonades.

◣I ara el mal govern vol fer una ferida més a les estimades Guilleries. Una ferida mortal: Una línia de Molt Alta Tensió de 400.000 volts de doble circuit que desnaturalitzarà fins a un punt insoportable les nostres contrades. Una obra digna de faraons que si no l'atureu pot ser el monument funerari de les nostres muntanyes.

I ara el mal govern vol fer una ferida més a les estimades Guilleries. Una ferida mortal:
Una línia de Molt Alta Tensió de 400.000 volts de doble circuit que desnaturalitzarà fins a un punt insoportable les nostres contrades. Una obra digna de faraons que si no l'atureu pot ser el monument funerari de les nostres muntanyes. Creus de ferro de 40 a 60 metres d'alçada per treure més suc les grans empreses que es dediquen al negoci de l'energia.

Humans, en Serrallonga us diu que per la vostra dignitat i per respecte als avantpassats, no deixeu que aquest pla del mal govern es faci realitat. Recordeu que la lluita dignifica, allunyeu-vos dels covards i els panxacontents, dels polítics venuts per les engrunes del poder, uniu-vos per fer que Les Guilleries siguin un bé comú, una font de riquesa per a tothom.

Jo, Joan Sala i Ferrer, àlies Serrallonga, no estic en venda. Les Guilleries tampoc. Les muntanyes del Principat i la Catalunya Nord criden amb la mateixa veu: No volem la MAT ni aquí ni enlloc, ni enlairada ni soterrada.

Visca el Parc Natural de Les Guilleries. Visca La Terra, morin els traïdors, mori el mal govern!! Visca la llibertat!

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Si vol comprar bé i barat, tot ho trobarà a

la botiga de l'Albert i del Josep

Baixada del drets núm. 11
MANRESA

La botiga dels Àngels
cartes tarot · numerologia tàntrica · lectura de mans · especialitat en ciris i imatges minerals · productes esotèrics · energia curativa · àngels ritualitzats (protecció) · teràpies de superació per a grups
Tarot telefònic. Cursets i seminaris (reiki)
938720383 / 938741438 / 647559377
C/ Sobreroca 24 Manresa.
Botiangels@yahoo.es

milk
divendres, dissabtes, festius, vigílies
a partir de les 10 de la nit.
carrer del Balç, 2 - baixos . berga

Complements
Roba Informal
C.RIT
Articles de regal
Tattoos
Piercing
C/St. Joan Bta. de la Salle, 32 - Tel./Fax. 93 875 11 50
08241 - MANRESA

ALICIA en el món de les misèries

Explotació laboral dels presos de la Model de Barcelona en la manipulació d'un producte del Centre d'Investigació sobre l'Alimentació de Sant Benet del Bages. A sobre la comanda era feta per la Federació d'Associacions de Familiars de Malalts d'Alzheimer amb suposades finalitats socials.

Berga, octubre 2005

Pelussa

Llegeixo un article al *Regió7* de dissabte 8 d'octubre de 2005 titulat: "Retiren de la venda dolços de Ferran Adrià embassats irregularment a la Model". Pel que sembla havia d'ésser el primer producte que sortia d'ALICIA (Centre d'investigació sobre alimentació) amb seu a Sant Benet de Bages. La manipulació i envasat del producte "Núvol de tendresa" s'havia de fer a la presó Model de Barcelona, s'entén que pels mateixos interns, els quals no reunien els requisits de tenir el carnet de manipulador d'aliments.

Per altra banda aquesta primera comanda del producte "Núvols de tendresa" s'havia fet a través de la Federació d'Associacions de Familiars de Malalts d'Alzheimer.

A veure si ho he entès bé:

Una associació que representa els familiars d'un grup de malalts, amb una finalitat suposadament altruista, encarrega un producte que s'ha de vendre i els beneficis del qual se suposa que són per a recaptar fons per a la mateixa associació.

Per cridar més l'atenció sobre la campanya, ho encarreguen a una empresa d'un personatge mediàtic.

I per arrodonir la jugada, l'envasatge i manipulació l'encarreguen al CIRE. El CIRE és l'empresa pública de la Generalitat que s'encarrega de donar feina als presos catalans. A imitació del model americà, s'ha de mantenir als nostres presos "ocupats" retornant un benefici a la societat a la qual se suposa que han perjudicat pels seus actes. Amb el petit matís que aquesta feina no té res a veure amb algun servei social que beneficiï directament la comunitat, sinó que, se'n beneficien diverses empreses, organismes institucionals, associacions varies...; les finalitats de les quals són sempre treure un benefici personal o privat. A canvi de la seva feina, els presos catalans, podran gaudir d'alguna millora en el seu status i/o condemna i de pas els premien amb un petit emolument que podran gastar en l'economat de la mateixa presó, així tot queda en "família".
Empresaris catalans, ja ho sabeu, si no teniu massa escrúpols, podeu encarregar les vostres comandes, al CIRE amb grans avantatges a l'hora de poder disposar d'una mà d'obra baratíssima pel processament del vostre producte. Cal esmentar el gran èxit que ha obtingut la ja famosa "bossa catalana" la qual es ven en botigues de moda. No hi ha res com estar a la "última". Aquí no ens calen els nens indis de Nike, som 100% democràtics i respectuosos amb els drets humans.

▲ ***Poster de promoció de la Bossa Catalana, producte manufacturat per presos***

Suspensión de la huelga de hambre de los presos saharauis

Octubre 2005

barcelona.indymedia.org

Ante la suspensión de la huelga de hambre protagonizada por los 37 presos políticos saharauis durante 51 días en las cárceles marroquíes de Aaiún, Agadir y Casablanca, el Comité de Seguimiento y de Apoyo de la Huelga manifiesta lo siguiente:

1. Mostrar la satisfacción por la suspensión de esta Huelga de Hambre dada la gravísima situación de los presos, con peligro de sus propias vidas y de secuelas irreversibles por el largo período de ayuno.

2. Felicitar a los 37 presos saharauis protagonistas de la huelga de hambre por el alto ejemplo de dignidad que han dado al mundo, denunciando la ocupación ilegal del Sáhara Occidental, exigiendo el cese de la represión marroquí sobre la población civil saharaui y demandando la celebración de un Referéndum de Autodeterminación, tal como ha aprobado la ONU. De manera especial destacamos la lucha de Ali Salem Tamek y Aminatu Haidar que simbolizan la firme determinación del pueblo saharaui en lucha por su libertad y su independencia.

◣El Gobierno Marroquí mantiene todavía en sus cárceles a 37 presos políticos saharauis, violando todas las leyes y libertades individuales, por lo que este Comité exige la liberación de todos los presos y el acceso de comisiones de observadores internacionales al Sáhara Occidental.

3. Valoran muy positivamente los logros que se han conseguido con la huelga de hambre, pues con ella se ha logrado demostrar a la opinión pública internacional la brutal violación de los Derechos Humanos en el Sáhara Occidental por parte del Gobierno de Marruecos, y la firme voluntad del pueblo saharaui para continuar luchando por sus legítimos derechos. Igualmente se ha logrado que multitud de Instituciones públicas, Parlamentos Nacionales, la Unión Europea, la ONU, organizaciones de defensa de los Derechos Humanos, partidos políticos, sindicatos y la Prensa internacional hayan apoyado esta huelga y denunciado al Gobierno de Marruecos como culpable de la situación. El sacrificio de estos 51 días de huelga de hambre no sólo no ha sido en vano, sino que ha logrado poner en evidencia la dramática situación del pueblo saharaui, y ello se debe a la heroica resistencia de estos 37 presos políticos y a la lucha continua de sus familiares y toda la población saharaui de los territorios ocupados.

4. Este Comité denuncia la intransigencia del Gobierno de Marruecos que incumple la legalidad internacional, no permite la celebración del Referéndum de Autodeterminación y continúa violando los Derechos Humanos con la permisividad de los organismos internacionales. El Gobierno Marroquí mantiene todavía en sus cárceles a 37 presos políticos saharauis, violando todas las leyes y libertades individuales, por lo que este Comité exige la liberación de todos los presos y el acceso de comisiones de observadores internacionales al Sáhara Occidental.

5. Finalmente este Comité decide seguir constituido hasta que se produzca la libertad de los 37 presos políticos saharauis, cese de la represión sobre la población civil en el Sáhara Occidental y se celebre un Referéndum de Autodeterminación por el Pueblo Saharaui con todas las garantías democráticas. 30 de septiembre de 2005 Comité de Seguimiento y de Apoyo de la Huelga de Hambre de los presos políticos Saharauis.

Darrera hora:

El passat diumenge 30 d'octubre el saharaui Hamdi Lambarki va ser brutalment apallisat, fins la mort, per la policia marroquí (GUS), després d'una manifestació a l'Aaiún.

Més de deu policíes el van colpejar durant més d'un quart d'hora i després el van deixar al carrer. Més enllà dels possibles comunicats oficials d'aquesta que vulguin mentir sobre aquests fets a l'estil de la "Muerte accidental de un anarquista" de Dario Fo, els fets van ser presenciats per moltes persones i tothom sap el que va passar. En el proper número esperem poder aportar més informació sobre el conflicte al Sahara Occidental.

Josep Maria Fenoy (el trepador) se ha caido de la parra

Ha sido cesado de la dirección de las minas de Sallent y Súria. En la caída le ha acompañado el argentino Estefano, el "hijo de puta de compras" como él se autodefinía. Y hace dos meses, preludio de esta caída su colega portugués, Garrelo, también perdió el puesto.

Sallent, octubre 2005

Silvinita

En la factoría de Sallent, la alegría entre los trabajadores es la nota destacada, como no podía ser de otra manera, pues es mucho el dolor causado por estos tres elementos.

Se destaparon en el año 2001 con un expediente de empleo que pretendía dejar en la calle a 174 trabajadores, cosa que no consiguieron al verse obligados a retirar dicho expediente, debido a las movilizaciones llevadas a cabo por los trabajadores.

◣Es lógico pues que los trabajadores sientan una gran alegría al ver como los que cortaban cabezas son decapitados, pero no deben llevarse a engaños, pues el cese de estos personajes no es más que el final de un ciclo para la empresa.

▲Enfrontaments entre policia i miners
▼Miners bloquejant la C16

Fue precisamente en una manifestación de unas 2000 personas en contra de este expediente y que al paso por el chalet del "señor" Fenoy se gritaron consignas en su honor y se hicieron algunas pintadas en la pared del chalet, en fin, lo normal. Por estos hechos dos trabajadores y un joven vecino de Súria cogidos como cabezas de turco han sido condenados por la "justicia" a pagar al señor Fenoy 1600 Euros cada uno de ellos, que esperamos como es lógico que se los gaste en Farmacia; y una pena de 18 meses de cárcel. Sobre estos hechos el mismo sargento de la guardia civil de Súria declaró en el juicio que aquella misma tarde él estuvo delante del chalet y los desperfectos ya habían sido reparados por la misma familia. También tendrán que pagar los costes del juicio. Es increíble lo bien que funciona la "justicia" para algunos.

En la primavera y verano de este año, en los últimos pulsos con los trabajadores, en 3 ocasiones distintas, un total de 14 trabajadores de la factoría de Sallent han sido despedidos, de forma improcedente, con la correspondiente indemnización con esta prepotencia y con estos despidos pretendía la empresa doblegar al resto de la plantilla, de cara a la próxima negociación de convenio. Una parte de los trabajadores plantó cara, entre otras acciones acamparon a la entrada de Sallent, cortaron el tráfico en el eje y fueron apaleados de forma brutal por los Mossos de Escuadra en la entrada de las instalaciones de la empresa en Súria.
Es lógico pues que los trabajadores sientan una gran alegría al ver como los que cortaban cabezas son decapitados, pero no deben llevarse a engaños, pues el cese de estos personajes no es más que el final de un ciclo para la empresa. Ahora se presentan unas negociaciones duras de convenio con la pretensión, entre otras, por parte de la empresa, de los 365 días del año como laborables, y con Fenoy y compañía era imposible negociar, entre otras cosas porque ya se lo habían dicho todo y por parte de la empresa le consideraban más un estorbo que una persona útil, en la nueva etapa.

Consideramos un despropósito por parte de la empresa el no ofrecerle su antiguo puesto de eléctrico de la mina, claro que siempre le queda la oportunidad de darse una vuelta por CCOO y preguntar si está libre el puesto que él ocupaba en la ejecutiva comarcal.

Del nuevo directivo que sustituye a Fenoy, un tal Luís Gasa, viene de cerrar Minivat, empresa de Barcelona que fabricaba lámparas para Osram y amigo personal de Vicente Rocosa, secretario de minero Metalurgia de CCOO, vamos, otro perro de presa al que habrá que plantar cara (la alegría en la casa del pobre dura poco).

Por otra parte los problemas que las minas de Súria y Sallent causan al medio ambiente y las cinco montañas de residuos salinos con la correspondiente salinización de las aguas, los hundimientos etc, etc, siguen, y las demandas presentadas deben de seguir en algún culo de cajón perdido mientras van cambiando amos y directivos de la empresa sin ninguna consecuencia para ellos.

noticies breus

ACOMIADAMENTS A NAVARCLES
Un obrer precari (Navarcles)

A finals d'aquest mes d'octubre s'acaba el període de tres mesos (agost-setembre-octubre) de "vacances forçoses" per a 90 treballadors/es de la fàbrica Mabsa (Grup Tèxtil Dresca) de Navarcles. Tot i això, des de finals de setembre i principis d'octubre alguns han tornat al seu lloc de feina per exigències de l'empresa, ja que aquesta argumenta que s'havien de produir certes comandes que en el moment de fotre'ls al carrer no se sabien. Algunxs altres, però, ja han estat acomiadats de forma definitiva. Grup Dresca, com d'altres empreses, considera que les persones els pertanyen i poden disposar i prescindir d'elles quan ho desitgin. L'empresa ho considera "flexibilització", és clar. Paral·lelament els rumors diuen que la direcció de Grup Dresca ha començat a moure's per tancar definitivament la fàbrica Tèxtil Abadesses de Sant Joan de les Abadesses (el Ripollès).

PER UN ATENEU LLIBERTARI AL RIPOLLÈS
Gbx (Berga)

El passat 15 d'Octubre es va realitzar un festival a la Font del Totil de Ripoll per part de la gent de l'embrionari ateneu llibertari del Ripollès. Malgrat el temporal de pluja que va amenaçar durant tot el dia, cap al vespre es van poder realitzar les activitats previstes. En un marc incomparable es va poder gaudir d'un fantàstic sopar i diverses i variades actuacions i ballaruka. Des de aquí una salutació i ànims cap a aquest nou projecte de cultura i lluita popular. Salut i anarquia als companys de l'Alt Ter i Freser.

ATROPELLAMENT DELS MOSSOS A MANERSA
La pantera negra (berga)

El passat 25 d'octubre una patrulla dels Mossos d'Esquadra va tornar a protagonitzar un atropellament d'una conductora de ciclomotor a Manresa al saltar-se un semàfor, afortunadament en aquesta cas, la víctima no va tenir lesions importants. Cal recordar com també a Manresa una altra patrulla dels Mossos va matar una noia Laia Chorro l'agost del 2002 al no respectar les normes del trànsit.

El canvi de noms de municipis a l'alt Llobregat i Cardoner durant la revolució espanyola

Durant la Revolució espanyola/Guerra Civil (1936-39), i amb un ampli ressò a escala local, va haver-hi un canvi bastant generalitzat de noms de carrers i places. Però també es va plantejar la qüestió del canvi de nom dels municipis. Si els primers tenien un impacte en el si de cada poble, els segons van tenir-lo a nivell regional, ja que van anar acompanyats d'un canvi en la forma de relació entre municipis.

Navarcles, octubre 2005

Hiram Gascoigne

A questa substitució va dur-se a terme en nombrosos municipis de la regió ibèrica, en el sentit de canviar la denominació oficial per un topònim que, d'alguna forma, fes referència a les inquietuds revolucionàries. En el cas concret de Catalunya, i segons un estudi de Joan Tort (www.ub.es/geocrit /sn/sn-133.htm), van canviar-se el nom un total de 124 municipis (dels 1068 en els que estava dividida en aquell moment), generalment a instància dels comitès revolucionaris locals (molts dels quals anarcosindicalistes), entre 1936 i octubre de 1937. La davallada i aturament dels canvis no per casualitat coincideix amb la consolidació de la contra-revolució burgesa i comunista.

D'acord amb l'oposició de l'anarquisme envers a qualsevol forma institucionalitzada de poder i de relacions autoritàries, la major part dels canvis van afectar les denominacions de caràcter confessional i les relatives als antics dominis o jurisdiccions feudals (senyorials, eclesiàstiques i reials). Els topònims no es canviaven tant pel fet que, per exemple, la denominació de Sant .... de .... pogués portar indesitjables reminiscències confessionals o fer referència a un fervor religiós (que d'altra banda no és donava), sinó més aviat pel fet de trencar amb una organització territorial basada en relacions de domini (de l'Església, la monarquia o els senyors). Les noves denominacions feien referència a aspectes més neutres, com ara referències al relleu o als rius, o bé el canviaven pel nom del poble més habitat.

▲ ***Cartell de la Federació Anarquista Ibèrica de la revolució espanyola de 1936***

Tot i que 124 municipis no són pocs, el cert és que van restar molts que no van poder o voler canviar el nom. Els que no van poder es deu en part per la cada cop més restrictiva regulació imposada per la Generalitat (una vegada ressuscitada a l'octubre de 1936). Les diferències en el punt de vista anarquista i burgès/comunista respecte al canvi de noms es devia a una diferent consideració d'aquests: per als anarquistes es tractava de canviar el nom "oficial" (una forma institucionalitzada de poder) i per als altres de no canviar el nom "tradicional" (una forma natural i inqüestionable de poder). Per als anarquistes en cap cas els noms eren ni naturals ni inqüestionables, sinó clarament el fruit de les relacions socials i econòmiques de poder.

Canvis de noms

En l'Alt Llobregat i Cardoner (que per ara faig coincidir amb les comarques del Bages i del Berguedà) els municipis que van canviar de nom són els següents:

NOM ANTERIOR	NOM NOU
Castelladral	Navàs
Monistrol de Calders	Monistrol de Bages
Sant Feliu Sasserra	Sasserra de Bages
Sant Fruitós de Bages	Riudor de Bages
Sant Jaume de Frontanyà	Frontanyà de Roca
Sant Joan de Vilatorrada	Vilatorrada de Cardener
Sant Mateu de Bages	Bages d'en Selves
Sant Salvador de Guardiola	Guardiola de Bages
Sant Vicenç de Castellet	Castellet de Llobregat
Santa Maria de Merlès	Merlès
Santa Maria d'Oló	Oló
Santpedor	Graner de Bages

Dels 12, 10 són al Bages i només 2 al Berguedà. Aquesta diferència s'explica en gran part per la menor presència en aquesta darrera comarca de noms referits a les relacions de domini. En tot cas, en ambdues comarques hi ha importants absències.Llevat de Castelladral, la resta de noms a "castell" no es van canviar (el castell no només era un símbol defensiu, sinó també del poder senyorial i de repressió): Castellar de n'Hug, Castellar del Riu i Castell de l'Areny, en el Berguedà, i Castellfollit del Boix, Castellbell, Castellgalí i Castellnou de Bages, en el Bages. Inclús en el cas de Sant Vicenç de Castellet tot i que es va canviar el nom va mantenir-se el terme "Castellet". No es van canviar tampoc els noms referits a les jurisdiccions feudals: Puig-reig ("el Puig del Rei"), Monistrol de Montserrat, Monistrol de Calders (va canviar-se pel de Monistrol de Bages), Santa Cecília de Montserrat i Sant Julià de Cerdanyola (que no coincideix amb l'actual terme).

Aquests canvis van ser, evidentment, efímers degut al desenllaç de la guerra; i només un dels noms al final s'ha consolidat: Navàs, després, això sí, de seguir el procés administratiu establert per la llei corresponent, i donat el cas que aquest canvi es feia pel poble més habitat.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

c/ de la sabateria (Manresa)
casal els carlins cuina vegetariana

BAR MUSICAL EL CAU
RONDA MORETA Nº57
08600, BERGA

la mafalda
-llibreria
-diaris
-papereria
BERGA

LA FONT DEL BAÇ
CAFÈ-BAR MUSICAL
GIRONELLA

Un día cualquiera

Monistrol, Octubre 2005

Miliciano del comando pelayo

¡PI! ¡PI PI PI PI! ¡PI PI PI PI!PIPIPIPI! ¡PIPIPIPI! ¡PI…!

Me medio incorporo enciendo la luz a tientas e intento darme un poco más de vida frotándome los ojos. Paso unos segundos sentado en la cama durante los cuales la sangre no llega a mi cerebro y no pienso, sigo dormido, con los ojos abiertos, dormido.

Muevo las piernas de derecha a izquierda hasta que encuentro algo que posiblemente sea mi pantalón. Cuando me doy cuenta que mi camiseta no me cabe por los pies vuelvo a buscar mi pantalón, esta vez de cuatro patas en el suelo. Pesadamente me pongo el pantalón, sin ganas, pesadamente me pongo la camiseta, sin ganas, pesadamente me calzo, sin ganas, me visto, pesadamente.

Tropezando con las paredes llego hasta el lavabo donde hago mis necesidades y me aseo un poco. Empiezo a ser persona. Mis movimientos bruscos y torpes van cogiendo un poco de reflejos, así que en eso que miro la hora y me doy cuenta que he perdido demasiado tiempo. Hago un desayuno que dejaré a medias para salir de mi piso añorando mi cama. Llamo al ascensor, sube el ascensor, entro al ascensor, bajo en el ascensor, salgo a la calle. La calle está desierta y no ha salido el sol. Añoro mi cama. Voy a buscar el coche, el cual está aparcado casi en la otra punta del pueblo. Durante el paseo de oscuridad y frío voy acercándome mentalmente a mi condición de ser humano capacitado para pensar y proporcionalmente aumenta dentro de mí una mala leche de dimensiones equiparable al deseo de volver con mi cama, a la que tanto añoro.

Ya estoy en el coche y sin conducir llego hasta mi trabajo ¿Cómo he llegado? No lo sé. Va todo automático.

Saludo al reloj que con un énfasis tremendo marca mi llegada y me pongo mi mono de mar que tan bien me queda. Empieza el día. Justo Molinero sustituye mi pensamiento, no pienso, aguanto. Mi faena, mecánica y repetitiva sólo precisa de mi mano para llevarse a cabo. Que gran favor el que me hacen, no tengo que pensar, sólo aguantar. Mi jefe no me mira, soy un número y mi encargado me mira por encima, con desprecio, pero yo aguanto, como no pienso, aguanto. Total, con la mierda que me pagan sólo falta que me queje y no me den mi mierda. Además, como aquí solo paso un tercio del día y cinco o seis días a la semana, pues mejor aguanto. Que me pagan poco, da igual, que no se me respeta como persona, no pasa nada, que me juego la vida ¿y que? No voy a quejarme, para eso tendría que pensar y mi faena se hace sola y solo no puedo hablar.

Por que mi compañero está en las mismas condiciones que yo y el otro también y el otro y el otro pero que mas da, este sábado ganó el Barça.

Suena una sirena y el ganado sale del establo, las ovejas se relevan. Piso la calle otra vez y no se porque sigo añorando mi cama. Hago el recorrido de vuelta, busco sitio para aparcar cerca de mi casa pero hoy tampoco tengo suerte y aparco en CanDios. Arrastrando los pies llego hasta mi portal, llamo al ascensor, baja el ascensor, entro al ascensor, subo en el ascensor, me tiro al sofá. Pienso que por fin, bueno mejor dicho por hoy, ya he acabado mi condena a la que estoy atado, que sin darme cuenta me va matando y poco a poco me convierte en un simple conformista, pero mejor no pienso y enciendo la tele. Veo un programa que habla sobre los problemas de cornamenta de gente de bien que conduce grandes coches y que no saben que significa la palabra trabajar pero si especular, hablando de especular, todavía no he abierto la carta del banco que me llego el otro día y aunque no la haya mirado sé lo que dice, es el segundo aviso del impago de mi hipoteca, esa que tuve que pedir para comprar "mi" pequeño piso y que muy amablemente me dejan pagar en treinta años, puede parecer mucho pero por lo menos me permiten ir sin cadenas y no como esos pobres negros que llegaban, años atrás, a América procedentes de África.

Han empezado las noticias, las cuales digiero con una comida rica en transgénicos. Hablan de guerras, hablan de muertes, hablan de violaciones y ni siquiera parpadeo, sino hablasen de ello tal vez si que me extrañaría, pero mi amiga cuadrada lleva muchos años enseñándome lo malo que es el mundo y ya estoy completamente inmunizado, no siento nada, no pienso, solo espero que esos locos que andan sueltos no se crucen conmigo. Pero tiene que haber algún motivo para tanta desgracia, si esto va de esta manera es porquéalgo no funciona y hace falta cambiarlo, buscar la raíz del problema, la causa y arreglarlo. Mejorar.

Menos mal que un anuncio de Coca-Cola me recuerda lo feliz de la vida y la alegría que forzosamente tenemos que disfrutar todos. Grácias a Dios ¿Todopoderoso? que apareció ese anuncio, estaba empezando a pensar y es algo que realmente duele, será por la falta de práctica, supongo.

Aumenta el paro, baja la bolsa, atentado en Israel, el rey en Mallorca y ese político ha mentido mientras el otro ha robado. Inmigración, crisis y atentados. Pero yo ni me inmuto, permanezco en un estado vegetativo, impasible, además para solucionar eso ya me encargue de ir a votar hace tres años y el año que viene volveré a votar ¿Qué mas puedo hacer?

Me gustaría pasar el día fuera y salir de este bosque de farolas con aroma a tubo de escape, pero la única manera de salir es soñando así que me duermo y no pienso.

Se acabó la siesta, me reincorporo un poco aturdido. Busco un reloj que me sitúe en el día. Más de media tarde y todavía no he hecho nada que realmente me apeteciera hacer ¿Por qué? No lo sé. Me voy al bar con mi gente y mi rubia favorita. Todos estamos contentos por que Fernando Alonso hizo un carreron que nos permite discutir bastante tiempo. El como estamos nosotros no se comenta, tema tabú, falsa tranquilidad que ahogamos en discusiones triviales, que nos sedan momentáneamente. No pensamos. No pensamos. No pensamos. No nos rebelamos.

Es de noche, me voy a casa que antes de que salga el sol tengo que estar otra vez al pie del cañón viviendo mi vida aunque no sea yo quien la dirija. Se caen los pétalos.

Me escondo en mi sofá mientras veo una película sobre una familia modelo que supera obstáculos, unidos, para llegar a un final feliz. Fiel reflejo de la realidad que por lo menos consigue que no piense y me deje llevar por los duendes del sueño hasta que me quedo dormi...

¡PI! ¡PI PI PI PI! ¡PI PI PI PI!PIPIPIPI! ¡PIPIPIPI! ¡PI…!

Me medio incorporo enciendo la luz a tientas e intento darme un poco mas de vida frotándome los ojos. ¿Qué día es hoy? No lo pienses. Hoy es ayer y mañana.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Bicilindrics
Bi.cilindrics, s.c.p.
C/ Raval, s/n
08272 Sant Fruitós de Bages
Telèfon i fax: 93 876 03 09
Especialitat en Moto Guzzi
Fanàtics de les OSSA i DUCATI
Servei DERBI i KAWASAKI
Mòbil: 639 11 25 58
web: http://personal2.redestb.es/bi.cilindrics
Persona de contacte: Pep.
e-mail:bi.cilindrics@retemail.es

Forn Jorba
PRODUCTES NATURALS
C/ Mossen Jacint Verdaguer, 46
Manresa
tel. 93873 13 50

CAFE-BAR
Caracas
CARRER DE LAS PIQUES, 17
MANRESA

Bar Porró
c/Major (Manresa)

Una visió anarquista sobre les olors

L'elecció del sentit de la vista per a percebre el món es recolza en una determinada relació social de poder, que entre d'altres conseqüències amaga la destrucció de la diversitat d'olors dels cossos i els llocs i la seva substitució per unes olors més rendibles al sistema capitalista.

Navarcles, octubre 2005

Hiram Gascoigne

En un article anterior ("Els símbols del poder en el paisatge", Pèsol Negre, núm.21) plantejava com l'autoritarisme i les relacions de poder es mostraven en el paisatge. En aquell article, sense adonar-me'n llavors, vaig usar un esquema d'anàlisi propi del discurs hegemònic i autoritari al qual aparentment m'oposava. La construcció del concepte "paisatge" que en aquell article usava, i que s'usa en l'acadèmia, en el llenguatge quotidià o en l'art està basat única i exclusivament en la percepció de l'entorn a través del sentit de la vista (un dels cinc sentits que l'espècia humana pot usar potencialment). Aquesta construcció es basa, de la mateixa manera que idees com "només és creïble allò que es pot veure" o "si no ho veig no m'ho crec" o el concepte tan estès entre l'ecologisme de "l'impacte visual", en el domini de la vista sobre la resta de maneres de percebre l'entorn o el nostre propi cos. Aquest domini, que s'ha convertit en una característica de la modernitat i el racionalisme, és del tot injustificable: de quina manera pot justificar-se que té un major valor allò que es veu que allò que se sent, es toca, es tasta o s'olora? Si bé és cert que cada un dels sentits pot ser més apropiat per percebre un succés o un altre, no ho és que allò vist sigui "objectiu" i allò sentit,... sigui "subjectiu". De manera que si considerem que la vista defineix de forma segura o veritable les percepcions humanes estem negant que les persones invidents puguin experimentar un paisatge, quan és cert que aquestes persones poden definir-lo, després de passejar, a través del tacte amb les mans i els peus.

Amb això no vull dir que no sigui vàlid veure els símbols de poder en el paisatge, sinó que també és possible sentir-los, tocar-los, tastar-los i olorar-los. En aquest sentit el concepte "paisatge" és entès, com ens mostren els filòsofs existencialistes, en les percepcions a través d'un, de dos o tots els sentits i, des d'un punt de vista anarquista, en el fet que l'elecció de la vista es recolza en una determinada relació social de poder. En aquest cas, el concepte de paisatge i el seu ús m'ha mostrat que no pot donar-se res per fet, que qualsevol esquema mental que utilitzem està basat en una jerarquia de valors establerta sobre unes relacions socials de poder; i potser com més quotidià és també més autoritari és. Com a anarquistes és necessari destruir i subvertir aquests conceptes.

A través de les olors (però el mateix podria dir-se per a les textures, sabors i sons) les relacions socials de poder es configuren i s'articulen al mateix temps que per mitjà d'aquestes relacions les olors es fan desaparèixer o es fan homogènies en diferents llocs, cossos i escales. La qüestió no està tant en quina olor determinada fa un cos o un espai, sinó en que l'olor és un tret característic de la individualitat i identitat de cada persona i lloc. Des d'un punt de vista anarquista, les individualitats i les identitats pròpies són un element clau en la llibertat i autodeterminació de cada u, i estan en la base de les relacions socials igualitàries; i el mateix pot fer-se extensiu als territoris. Les olors, per tant, són un element clau en la construcció lliure de les persones i llocs, des de la seva sensualitat fins al reconeixement dels altres.

Per contra, en les relacions de domini la supressió de les múltiples individualitats i identitats i la imposició de la d'aquell grup o classe que exerceix el domini sobre la resta de persones és un procés clau. La supressió de les olors es fa a través de l'estigmatització d'unes (la majoria), considerant-les no com a "olors" sinó com a "pudors" o olors "impúdiques" des d'una concepció cristiana i de repressió sexual. Al mateix temps que des de la classe dominant s'imposen unes poques, exaltant-les i carregant-les d'un simbolisme de poder i de posició social, creant la necessitat entre les persones domesticades de copiar i imitar a les classes dirigents. Aquest domini en part és possible al recolzament en el sistema capitalista. A través del conveni no escrit de col·laboració entre l'"odoritat" [seria com el "patriarcat"] i el capitalisme ambdós sistemes en resulten mútuament beneficiats. D'una banda, l'odoritat destrueix la diversitat d'olors i imposa un reduït nombre d'aquestes de forma homogènia entre els cossos i els espais; de l'altra, el capitalisme assumeix, en especial en l'actual societat del consum, una producció en massa de colònies, sabons, ambientadors, desodorants [etimològicament significa "treure les olors"],... que són consumits a diari i per un important nombre de persones. En la societat que volem destruir la bona olor és la no-olor i les olors políticament correctes, que es venen en els supermercats sota la llicència de marques registrades, i amb massives i agressives campanyes publicitàries (qui no s'ha adonat que els anuncis de colònia durant l'època nadalenca són omnipresents?).

En aquest procés de control de les persones i de l'espai no només s'aconsegueix dominar les olors segons les directrius d'una classe dominant, sinó que el paisatge (sigui visual sigui olfactiu) arreu del planeta és el mateix. En aquest sentit la homogeneïtat olfactiva de l'entorn i del cos esdevé a la vegada símbol del poder i del domini i agent d'alineació i domesticació de les persones que els perceben i desitgen imitar.

La ocultació de les olors més personals i la seva substitució per olors venudes com a neutres s'estén més enllà del cos per ocupar i controlar l'espai. Això pot veure's, per exemple, en la distribució de les habitacions en un habitatge (evidentment no en un de 30m2). La cuina i el lavabo estan allunyats del rebedor (on es permet l'entrada als no habitants d'aquell habitatge), al mateix temps que aquesta habitació és odoritzada per mitjà d'ambientadors homogenis.

En una escala superior (des de la local a la global), el que defineix les olors d'un lloc és allò que es localitza en aquell espai, allò que identifica l'espai com a lloc: la vegetació, la fauna, la presència humana, els vents, els aliments,... Des de l'odoritat l'eliminació de la diversitat d'olors es realitza a través de la homogeneïtzació dels llocs (encara que estiguin a l'altra punta del món respecte a un altre): eliminant la diversitat d'espècies vegetals i animals presents o destruint la diversitat d'activitats humanes; de forma paral·lela la imposició d'unes determinades olors es produeix a través de la imposició d'uns pocs productes alimentaris i d'uns hàbits d'alimentació concrets, de la utilització d'unes espècies concretes en jardineria independentment de les condicions ambientals (per exemple, la gespa o les palmeres), d'una mateixa font d'energia per als mitjans de transport,... El sistema capitalista, de la seva banda, mitjançant la destrucció de la diversitat (que l'entén com a "competència") aconsegueix fer-se amb el monopoli d'aquelles llavors, llicències, tecnologies o tècniques més rendibles, a la vegada que el màxim benefici s'obté d'un consum massiu al llarg i ample del planeta dels béns i serveis resultants d'aquelles.

D'aquesta manera, es vagi a la ciutat que es vagi percebem la mateixa olor a fums de combustibles fòssils, a aliments fregits i greixosos, a gespa humida i clor en les urbanitzacions i complexos turístics; es vagi al camp que es vagi percebem la olor a herbicides, plaguicides i fertilitzants químics en extensos camps de cereals (d'una única varietat) o camps d'hivernacles (d'una mateixa espècia de tomàquets).

En aquest procés de control de les persones i de l'espai no només s'aconsegueix dominar les olors segons les directrius d'una classe dominant, sinó que el paisatge (sigui visual sigui olfactiu) arreu del planeta és el mateix. En aquest sentit la homogeneïtat olfactiva de l'entorn i del cos esdevé a la vegada símbol del poder i del domini i agent d'alineació i domesticació de les persones que els perceben i desitgen imitar.

Concebem a les olors com a potencials instruments d'insurrecció, de rebel·lió i desafiament!

El delicte d'atemptat als agents de l'autoritat

La figura delictiva que aquí analitzarem està inclosa en el capítol denominat "De los atentados contra la autoridad, sus agentes y los funcionarios públicos, y de la resistencia y la desobediencia" del Codi Penal. Concretament analitzarem el delicte d'Atemptat als Agents de l'Autoritat que es troba dintre l'article 550.

Berga, octubre 2005

Atn-nu

Els elements que el Tribunal Suprem ha anat definint com a necessaris per què es produeixi un delicte d'atemptat a l'autoritat són els següents:

a) Que el subjecte passiu de l'acció delictiva sigui un funcionari públic, una autoritat o un dels seus agents

La noció o definició d'autoritat a efectes penals s'entén com a l'atribució de mandament (i per tan de capacitat de reclamar obediència) o de jurisdicció pròpia. Tot i que els agents de les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat no tenen ni mandament ni jurisdicció pròpia, i per tan no poden ser considerades autoritats, també estan legalment protegides per aquest precepte per què estan subordinades a aquestes autoritats i són les què en principi tenen com a missió complir les seves ordres i resolucions.
La Jurisprudència ha considerat agents de l'autoritat per tal d'aplicar els delictes d'atemptat, resistència i desobediència: els membres de la Guàrdia Civil, Comissaris de la Policia, Policies, Agents dels Cossos de Policia de les Comunitats Autònomes i els Agents de la Policia Local. Els vigilants de seguretat privada queden exclosos d'aquesta tutela.

b) Que aquest subjecte passiu es trobi en l'exercici de les seves funcions

Pot semblar que els membres de les Forces i Cossos de Seguretat es troben sempre en l'exercici de les seves funcions, cosa que significaria que sempre que rebessin algun escatiment seria considerat atemptat. I més sabent que "estan habilitats i tenen el deure d'intervenir en qualsevol moment i lloc , tan si estan o no de servei, en defensa de la llei i de la Seguretat Ciutadana". Però això no és així, ja que un agent només està exercint les seves funcions durant la seva jornada laboral i en els moments en què sense estar de servei es troba "davant d'una situació de risc per a la seguretat ciutadana". Malgrat el què diu aquest últim precepte, la llei també empara als agents de l'autoritat fora del seu torn de treball, si l'agressió es produeix degut a una actuació en l'exercici de les seves funcions realitzada en un temps passat o que pugui realitzar en el futur.
Un aspecte molt important a remarcar en aquest apartat és el fet que els agents o les autoritats han d'exercitar el seu càrrec "sense extralimitació", conforme a la legalitat, per què si no ho fessin no es trobarien "en l'exercici de les seves funcions" ja que no les realitzarien correctament. Per tan, "no hi haurà atemptat quan l'autoritat hagi utilitzat maltractaments, accions violentes, desproporcionades o injustificades no determinants d'una situació de defensa". Hem de subratllar que l'existència d'extralimitació no converteix necessàriament l'acte o l'agressió en lícita, sinó que simplement priva al subjecte passiu de l'especial protecció vinculada a la seva condició d'autoritat, és a dir, que l'equipara al de qualsevol altra ciutadà.

c) Que l'acció consisteixi en un escometiment, en un ús de la força, intimidació greu o resistència activa també greu.

- L'Escometiment ve definit en el Diccionari com a "atacar algú", "llançar-se contra algú", de manera molt similar al concepte d'agressió. D'aquesta manera l'atemptat queda consumat amb l'acte d'agressió, independentment de si s'ha produït algun tipus de dany físic o no, que en el cas de què es produeixi serà castigat possiblement amb el delicte o la falta de lesions. D'aquesta manera la Jurisprudència ha entès que persones han escomès contra algú al llançar pedres o còctels molotov contra la policia sense causar-los-hi danys físics (SSTS 28-2-1998). Per altra banda, diverses sentències apunten a què empènyer a policies sempre i quan no hi hagi conseqüències majors, no té entitat suficient per ser considerat un escometiment.

◣La pena de presó que s'imposa a una persona que ha atemptat contra l'autoritat va de dos a quatre anys de presó i multa de tres a sis mesos. Ara bé, si per cometre aquest delicte s'utilitzen mitjans perillosos (còctels molotov, martells o automòbils ho poden ser considerats) la pena a imposar és la superior en grau a la d'atemptat a agents de l'autoritat, és a dir, de 4 a 6 anys de presó

- L'expressió legal de "ús de la força" contra una autoritat o funcionari públic es diferencia de l'escometiment en tan que no és una agressió física dirigida a lesionar la seva integritat. Tot i que hi ha un cert buit legal a l'hora de definir quan es produeix aquest ús de la força, les direccions a les quals apunten alguns juristes anirien en un sentit similar a l'ús de la força característic dels delictes de coaccions (és a dir, en el sentit d'obligar-los a fer o a patir alguna cosa que no desitgen) o a l'ús de la força que s'exerceix sobre coses o objectes, sempre que el funcionari rebi indirectament aquesta violència. Alguns exemples que representarien aquests casos serien l'ús de la força que s'utilitza a l'arrencar la insígnia o l'uniforme d' un policia, o el substraure-li una arma.
- Per la seva banda la intimidació greu és legalment entesa com "a una amenaça d'un mal greu i immediat, capaç d'infondre por i terror sobre la persona". La gravetat de la intimidació ve donada per la gravetat del mal psíquic causat a la persona afectada, per la serietat i la possibilitat de dur a terme el què es diu (credibilitat) i per les circumstàncies en les què es produeix aquesta suposada intimidació (intencionalitat). Així doncs, una intimidació abstracte, difícil de consumar i que no infundi terror en l'agent no podria ser considerada intimidació greu. El Tribunal Suprem ha considerat que és una intimidació greu apuntar amb una pistola a un policia.
- La conducta de resistència es podria definir com a "una oposició a una realització". La resistència constitutiva de delicte d'atemptat ha de ser greu i activa, definida per la Jurisprudència com "una conducta activa d'enfrontament i ús de la força, que no és necessari que es tradueixi en agressió". Aquesta resistència es diferencia de la resistència lleu i/o passiva, que es pot manifestar de forma rebel, sense docilitat, obstinada, ferma,... sense ser constitutiva del delicte d'atemptat tal i com ho indica el TS. Així doncs, un simple forceig amb la policia no té per què ser considerat un cas de resistència greu.

d) Que el subjecte passiu de l'il·lícit actuï amb el propòsit d'ofendre a l'autoritat

Per què es reconegui el delicte d'atemptat hi ha d'haver dol (mala fe). Un dol específic que no és altra cosa que la consciència i la voluntat d'escometre a una autoritat, és a dir, saber a qui s'escomet i volerho fer. Pot semblar que aquest apartat té molt poca importància però en definitiva és l'essència de l'agreujament penològic que suposa l'existència del delicte d'atemptat. Per què es condemna la ofensa o la deslegitimització d'allò que representa l'autoritat, en tan que segons la legislació vigent l'autoritat realitza unes funcions de caràcter públic i per tan, per als interessos generals.

En conseqüència si es produeix un atac i es desconeix la funció que desenvolupa l'agent en qüestió (per què no va vestit d'uniforme, no presenta símbols externs o va vestit de paisà i no s'ha identificat prèviament) no es pot considerar que hi hagi delicte d'atemptat, sinó que es tractaria d'una agressió contra un particular.
A més a més, i tot i que s'hagi atacat a diversos policies, només es podrà realitzar una condemna d'atemptat a l'autoritat, per què no existeixen tants atemptats com agents hagin patit l'escomesa. Això no treu que aquest fet pugui ser considerat un agreujant i a més a més se't pot condemnar diverses vegades per altres delictes (com el de lesions).

També afegir que diverses sentències senyalen que una simple petada o un cop característic dels què es produeixen en una rebolcada amb un agent no constitueixen delicte d'atemptat per què són els resultats que en ocasions es produeixen quan una persona és reduïda per un policia i per què la persona en si no tenia la voluntat d'ofendre a l'autoritat.

La pena de presó que s'imposa a una persona que ha atemptat contra l'autoritat va de dos a quatre anys de presó i multa de tres a sis mesos. Ara bé, si per cometre aquest delicte s'utilitzen mitjans perillosos (còctels molotov, martells o automòbils ho poden ser considerats) la pena a imposar és la superior en grau a la d'atemptat a agents de l'autoritat, és a dir, de 4 a 6 anys de presó (si l'instrument perillós només s'ensenya i no s'utilitza, no es pot considerar un agreujant, per què es tractaria tan sols de la modalitat d'atemptat d'intimidació greu).

Esmentar també l'existència d'un delicte "d'agressió als particulars que acudeixen en auxili de l'autoritat", que té com a finalitat protegir i potenciar les persones i les actituds d'auxili a les autoritats, als funcionaris i als seus agents. La pena a imposar si aquesta agressió es produís seria l'inferior en grau a la del delicte d'atemptat.

Per últim dir que els atemptats contra Autoritats o contra membres de les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat perpetrats per "bandes terroristes" no es troben en aquest apartat del Codi Penal sinó que es troben inclosos dintre dels delictes de terrorisme, en l'article 572 del Codi Penal.

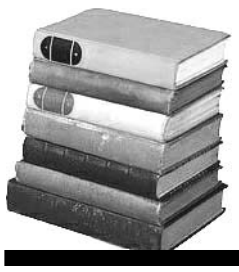

ressenyes

Agenda llibertària

Talento malgastado

The ajos porros band

Autoproduït

Berga

Carmen Tar

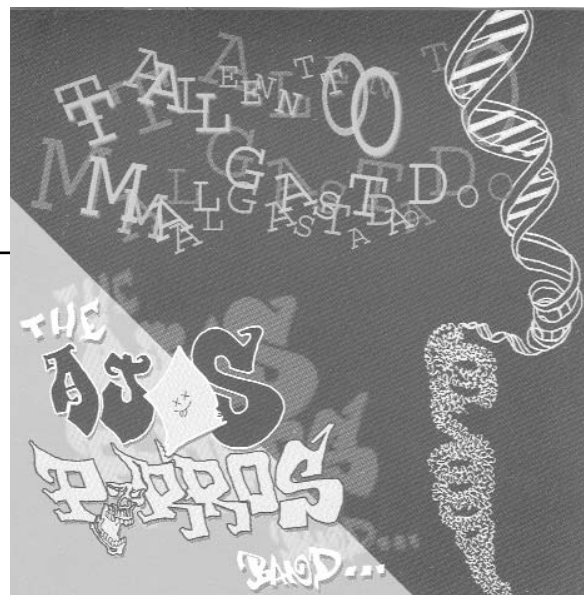

Un talento malgastado?
El grup berguedano-Solsonès "the ajos porros band" ha tret disc (i encara esta calent). Titulat "talento malgastado", esta format per 12 temes, que van des de la critica a la precarietat laboral a la repressió o l'Estat policial. El disc esta fet amb un sentiment de llibertat sense caure en dogmes ni en Ismes obtusos, cosa que es de agrair.

Alguns temes trobem talls de pel·lícules en forma de introducció, que ens deixen entreveure la seva ironia i sarcasme, encara que el títol ja ens ho diu, que fa que el seu estil de hardcore (per etiquetar-lo, cadascú interpreti el disc com vulgui, em permeto denominar-lo "distorsió -prepirinenca") que fa que sigui més atractiu.
Els que els coneixen saben que s'ho passaran com les cabres, encara que cada dia et poden sorprendre, si no els coneixes no et refiis del títol, ni el disc ni els concerts seran malaguanyats.

La edad de la técnica

Jacques ellul

Barcelona: Octaedro 2003 (original 1960)

Navarcles

Hiram Gascoigne

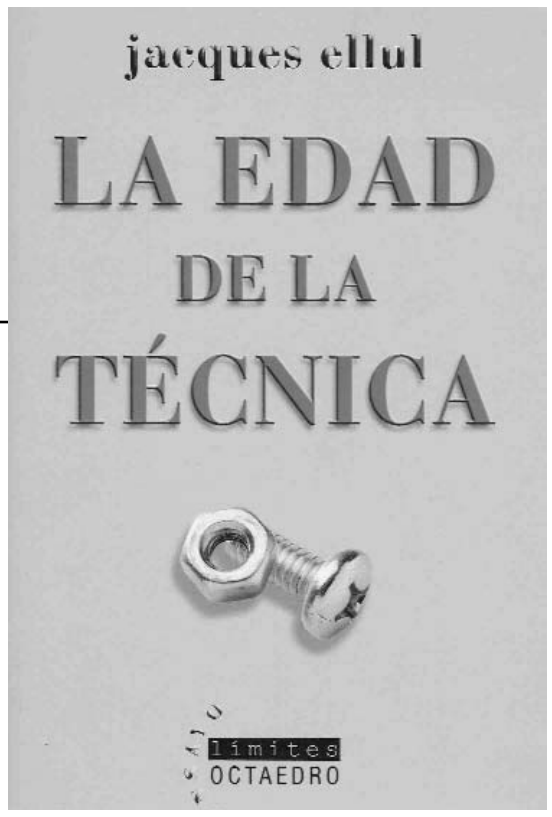

Jacques Ellul (anarquista cristià; 1912-1994) duu a terme en aquest llibre una anàlisi del desenvolupament tècnic i de la seva inserció en una determinada societat històrica, enfocant la qüestió sota la seva forma de fenomen totalitari. Una de les primeres conclusions a les que arriba és que les característiques de les relacions entre tècnica, societat i persones, més o menys comuns fins a la revolució industrial (s.XVIII), s'han transformat radicalment des de llavors. Ellul subratlla que els nous caràcters d'aquesta civilització imposada i autoritària són l'automatisme, la indivisibilitat, l'universalisme i, sobretot, l'autonomia de la tècnica. Aquesta autonomia ha provocat que l'ésser humà sigui completament dependent de la tècnica i, per tant, prescindible ("és l'objectiu però també [...] l'objecte de les tècniques", p.434). En aquest sentit, l'autor se centra especialment en l'anàlisi de l'impacte de la tècnica en els diferents àmbits de l'activitat humana i com les persones són transformades per la tècnica. Per a ell la tècnica supera la màquina i l'industrialisme en la destrucció de l'ésser humà (idea típica dels crítics a la tecnologia), de manera que el conjunt d'activitats humanes es troben avui totalment imbricades en la tècnica i, per tant, difícilment separables; tal i com mostra la uniformització històrica de les tècniques administratives, comercials, educatives, científiques, industrials, militars,..., així com la seva organització centralitzada. Així doncs, és la tècnica -i no les persones- qui decideix què s'ha de fer, què és correcte i què és just. I ho fa moguda pels seus propis interessos i no pels interessos humans.

Encara que pugui sorprendre no dedica un apartat específic a tractar temes que solen ser d'un gran interès, com per exemple la contraposició entre les avantatges i inconvenients de la tècnica. Tal i com adverteix el propi autor, aquest treball no tracta "de fer un judici ètic o estètic sobre la tècnica" (p.5), tot i que és conscient del fet que les persones tecnòfiles el jutjaran com una obra pessimista i les tecnòfobes com una crítica optimista en contra de la tècnica (tal i com pot veure's, de fet, en les ressenyes publicades en el Boletín de Información Anti-industrial, de Los Amigos de Ludd, i en la revista Re-evolución, de Anticivilización). També són discutibles algunes de les afirmacions d'Ellul en quant a la relació històrica, i inclús filosòfica-religiosa, entre tècnica i societat. D'altra banda, algunes de les qüestions es s'enfoquen des d'un plantejament que, en una perspectiva de principis del s.XXI, han quedat obsoletes (com, per exemple, l'anàlisi referit a la planificació econòmica, que en l'actualitat requereixen d'altres enfocaments).
Tot i això l'interès que desperta aquest treball no ha disminuït a pesar dels anys transcorreguts des de que fou escrit (1960), tal i com mostra que sigui reeditat l'any 2003. Moltes de les idees d'Ellul es mantenen plenament vigents i, inclús, s'han vist confirmades en forces aspectes. Aquest llibre juntament amb els seus altres Le système technicien [El sistema tècnic] (1977) i Le bluff technologique [La timada tecnològica] (1988) formen tres obres imprescindibles i ja clàssiques sobre la crítica a la tècnica, la tecnologia i la civilització, superant les aportacions al tema d'autors com Lewis Mumford (La megamáquina).

22 de novembre

- A les 8:00 CONCENTRACIÓ davant Na Bastardes per evitar el desallotjament

Dissabte després del desallotjament

- A les 18:00 a la Plaça Sant Domenech cercavila de protesta

JA HA SORTIT EL SEGON NÚMERO DE LA REVISTA DE LA REVISTA DE PENSAMENT TERRITORIAL *ANARCO-TERRITORIS.*

Us la podeu baixar en PDF a:

www.berguedallibertari.org

LOS BOSQUES OLVIDADOS

Bosques verdes
de los pueblos
verde que lucha en las noches

Verde de los árboles
de los olivos
de la esperanza
de todos los pueblos

Verde guerrilla al viento
rojas y negras
banderas al alba
Que vienen por un beso

Golpean las palabras
y caen las lágrimas
sobre la mesa roja
llora una mujer y callan

Sólo continúan los Revolucionarios
en la noche contra los ogros
en la soledad de las cárceles
y en el corazón del pueblo.

Faust

Poema fet i recitat a Vilanova i la Geltú divendres 13 de maig durant la presentació de la VIII Marxa-Homenatge als Maquis que organitzava el col·lectiu llibertari Lluna Negra.

CONCERT per l'autogestió de la informació

12 de novembre a les 23 h al local de l'Assemblea de Joves de Sallent

THE MENTES

AJOS PORROS BAND

KÒDUL

LA MELEÈ DEL GREMI

DJ'S

3 €

Josep Simón, vell anarquista d'Olvan

Fa uns dies vam anar a retrobar a Josep Simón i Mill (Olvan, 1912) a la residència de Sant Pedor. Sobre la vida del company Josep podeu trobar dos llibres publicats:

· Ballarà i Abayà i Joan i Simón i Mill, Josep: Quatre anys, tres mesos i onze dies a Mathausen. Berga, 2001.

· Salvadó i Valentines, Ramon i Simón i Mill, Josep: Un Clam de llibertat : vivències de Josep Simon i Mill, exdeportat de Mauthausen (4.929). Saldes: Abadia, 2003.

Aquestes obres tot i que repassen la seva vida, es centren bàsicament en els anys que va haver de sobreviure al camp de concentració i extermini nazi de Mathaussen. Nosaltres, sense deixar de parlar dels horrors dels feixisme hem volgut saber més coses de la seva militància anarquista i anarcosindicalista a la comarca i sobretot al seu poble, Olvan.

Berga, Octubre 2005

Pep i tu i companyia

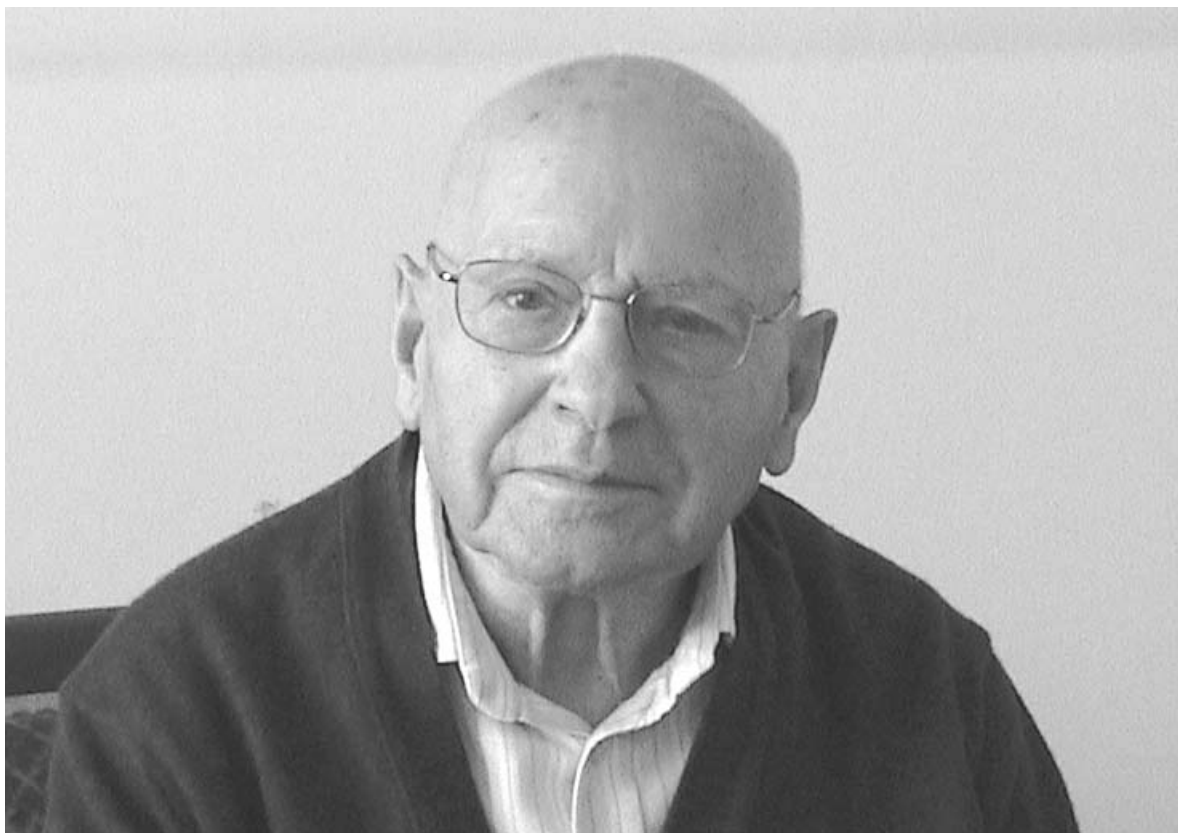

La seva família que era pagesa?
No, el meu pare treballava a la fàbrica i la meva mare també. Eren de pagès però treballaven a la fàbrica. La meva mare vivia al Ballaró i el meu pare a Cal Rafael, llavors tots dos treballaven a la Plana. Després el meu pare se'n va anar a treballar al riu, a la Colònia Rosal i la meva mare es va anar a casa perquè érem cinc de colla. Jo quan vaig tenir 13 anys vaig anar a treballar a la fàbrica a la Colònia Rosal, als teixits.

Abans de la guerra ja militaves a la CNT?
Al sindicat sí, però estava sindicat a la Colònia Rosal però després vam dir que el faríem nosaltres i el vam fer a Olvan i vaig ser el president i llavors és clar ja tenia un nom ben dolent per ells, cullons el "Pepet de Ca la Ballarona". Jo era molt amic abans amb els fills de l'amo de Cal Ballaró, jo havia viscut molt de temps a Cal Ballaró quan era petit perquè hi tenia el padrí i es clar eren molts amics amb el noi de l'amo i anàvem a estudi junts i això, amics fins la guerra; bueno durant la República ja va canviar, durant la República ja ens vam fer enemics però no pas a matar i llavors va arribar el moment de la guerra...

Éreu molts al sindicat d'Olvan?
Oh molts, era petit Olvan. Però hi havia la Colònia Rosal englobada amb Olvan perquè la Colònia Rosal era més del municipi d'Olvan i érem molta més gent que a Olvan perquè al poble era molt més petit hi havia 7 o 800 persones i era un poble que no tenia gaire importància. Però vam fer la CNT d'Olvan i jo vaig ser president i ja no vam ser més amics amb aquella gent. Però no se'n recorden que jo els vaig salvar quan els anaven a matar: "i que en farem d'aquesta gent si queda la mare i els fills", perquè ja volien matar d'altres i tot, hi havia un que els hi deien els Reig, aquests era un que després seria president de Falange i aquest naturalment em volia matar després de la guerra però jo abans li havia salvat la vida, aquell home era un malparit, però és clar tenia la mare, tenia la dona, tenia tres fills i vaig dir: "que en farem d'aquesta gent", i bueno no els van matar i em devien la vida en a mi i quan van entrar els nacional em buscaven per matar-me, aquests mateixos.

Llavors durant la guerra tu no vas anar al front.
No hi vaig anar al front, no. Perquè jo quan vaig entrar al servei militar (estem parlant encara del rei) em va tocar el número per l'Àfrica i no volia anar perquè venien tots malalts i jo vaig dir que era curt de talla. Amb la guerra em van tornar a medir i llavors vaig dir que patia del cor i tenia una hèrnia a l'estomac que resulta que aquesta hèrnia tocava el cor i em van declarar inútil total.

Per tant durant la guerra vas estar a Olvan. Seguies treballant a la Colònia?
Sí, llavors a Olvan com que no hi havia gaires homes em vaig cuidar del suministre, del pa, vaig haver de calcular a cada família quants grams de pa els hi tocava i encara fa dos o tres anys que em vaig trobar un company que em va dir: "tu tenies el pa al teu compte i no havies menjat mai una molla de pa més que els altres", això no, no havia menjat mai més pa del que em tocava. Aquest company era el meu secretari (CNT) Josep Faura Codina.

Durant la guerra es van fer col·lectivitats agràries?
Sí, sí. Això es va fer. Terres abandonades es van agafar, alguns però no tots perquè hi havia gent que tenia por de quedar malament amb l'amo. Des del sindicat vaig fer coses per la terra perquè els pagesos tenien el president del sindicat (Unió de Rabassaires) que no es cuidava de res i em venien a veure en a mi perquè sabien que era més revolucionari. Els del sindicat agrícola tenien por de quedar malament amb els amos.

A part de la CNT hi havia alguna altra organització llibertària com Joventuts Llibertàries?
Sí hi havia Joventuts Llibertàries.

Hi erets tu?
Sí és clar, sempre m'agafaven en a mi per tot, jajaja...Vam posar un rètol a una casa que estava tancada: Joventuts Llibertàries.

Amb l'Ajuntament sempre estàvem emprenyats. Feien assemblea pública, i un dia que vaig anar vaig fotre un soroll allà i l'alcalde va dir: "a partir d'ara no vindrà ningú més que nosaltres a la reunió". La meva intervenció era qüestió que si perdíem jo m'agafo la maleta i marxo però mentrestant si hi érem havíem d'estar a totes havíem de defensar la revolució. I bet aquí que va prohibir la l'assemblea pública. Es deia Miquel Costa, dels pagesos. D'ERC i era amic dels rics.

A Olvan no tenia local la CNT?
El local de la CNT era una casa que estava tancada, no hi havia ningú i estava a peu pla i la vam obrir i ens hi vam ficar. Va venir l'amo que era un xicot jove que vivia fora d'Olvan, va venir a veure'ns i va veure que estava ben respectada la seva casa i va marxar potser no gaire content perquè era nostra: CNT-AIT estava marcat i vam quedar amics i entesos. Vam continuar en aquella casa fins el feixisme. Jo li vaig dir a la meva dona: "si venen els feixistes cremeu això" i van venir els feixistes i ho van fer, van cremar tots els papers.

Va arribar l'hora de passar la frontera i a França vam ser molt mal assistits perquè no hi havia res, només hi havia la platja a vora del mar perquè no ens poguéssim pas escapar. Estàvem tancats allà a vora del mar, a la intempèrie de la pluja, la neu i tot el que queia. Era el camp de concentració de Saint Cyprien. Més tard vam anar una mica més lluny on havien fet un parell de barraques amb teulada i finestres tot i que el terra seguia sent la sorra de la platja. Vam viure allà no se quan temps fins que ens moríem de gana i ens van fer ser d'una companyia de treballadors i allà fèiem pic i pala, fèiem ja preparació per la guerra. Nosaltres no sabíem que venia una guerra però ells sí. Però quan els alemanys ocupen França ens van agafar i ens van portar a Mathaussen i allà vaig passar quatre anys, tres mesos i onze dies.

Vas conèixer el Josep Ester?
L'Ester era un gran amic meu des de jove. Havíem jugat a futbol junts, ja ho crec, era molt bon xicot. Ell era del sindicat i jo també i havíem fet algunes reunions, xerrades i qüestions sindicals, teníem contacte i de fet ja érem amics d'abans. I va venir a petar a Mathaussen a causa de que ell feia el maquis, era "Chef del maquisard" i es clar va ser agafat i va anar a petar a Mathaussen i allà ens vam trobar i m'acagundena quina cosa estranya de trobar-nos allà. Ell volia activar, no podia estar quiet, però no hi havia res a fer i si haguessin sabut que teníem una mica d'activitat contra el feixisme ens haguessin matat.

On vau anar de França després de Mathaussen? Vam estar repartits pels ajuntament d'esquerra de França. Jo estava primer en un centro però cansat vaig voler anar a treballar, cansat de viure així col·lectivament, i vaig anar a demanar feina a la borsa de treball i em van llogar de seguida i em vaig quedar a França i vaig arribar a ser contramestre durant vint o vint-i-cinc anys i així vaig passar la vida i em vaig tornar a casar (m'havia casat a Olvan dos mesos abans de la guerra i la dona i la filla van quedar allà). Vaig estar 50 anys a París fins ara fa 5 anys que vaig venir en aquí. Vaig viure bé aquest temps.

Salut company i fins aviat!